

NOVINY

Volume 6 Issue 019 (709)

CZECH AND SLOVAK AUSTRALIAN NEWSPAPER

7. IX. – 20.IX. 2026

PP 100003424

DO KAŽDÉ RODINY KRAJANSKÉ NOVINY (Fr.Hrabica †)

PUBLISHED FROM JULY 1999

S tručné zprávy.

Pondělí 7 září
pokračování na str. 2

Slovo vydavatele:

D očitáme so podivné věci co se děje v Británii, Policie zatýká oběti rasistických útoků protože jsou to bílí Britové a útočníky nechává odejít. Ono to s tím, kdo má a na co právo je občas všelijaké. Vidíte paní, bělošku, na první pohled stranicky vyspělou, s rudou hvězdou na čepici, barevnými vlasy napíchaným obličejem, jak vykřikuje, že všichni bílí jsou zloději a země patří aboridžincem a je ukradená a všichni běloši měli by se vystěhovat a když se jí zeptají, kam se ona bude stěhovat, tak odpoví, že jste blbec a idiot a imperialista a se vztyčenou hlavou vznešeně odejde.

Jindy mi jiná paní (kupodivu proč jsou to většinou ženský) mi tvrdila, že Izrael patří Palestincům a Kristus je Palestinec a vůbec, koncentrační tábory, měli tělocvičny a pravidelné jídlo a byli postavení proto aby chránili židy před spojeneckým bombardováním. A miliony mrtvých je jen izraelská propaganda A minulý týden na ABC televizi vysvětlovala paní Nyadol Nyuon, původem ze Sudánu, (tatínek je válečný zločinec, který střílel děti a novináře atd) a která zde vystudovala na JUDr v Melbourne, že bělošská kultura je rasistická, a v Austrálii vlastně ani neexistuje, asimilovat se nehodlá, za což je oslavována stranicky vyspělými Australany. Roztomilé je, že na Googlu je všude oslavována, kdežto Australané na FB jí žádají vyhostit.

Atlieli bychom si pomáhat.

Trochu jiná úvaha o plození a rození

Benjamin Kuras 2026

„Západ se rozhodl vymřít,“ píše mně jeden můj známý, otec mnoha dětí. Jako důkaz nabízí své potomstvo. „Já mám deset dětí a místo dvaceti pouze pět vnoučat. Moji tři sourozenci zplodili dohromady 8 dětí a mají dva vnuky. To perfektně ilustruje evropskou statistiku - ani vydatná materiální pomoc rodinám v Polsku a Maďarsku s tím nehnula.“ A my se můžeme vsadit, že u nás s tím nehnou ani ty nejgeniálnější

nápady, s jakými může premiér Babiš přijít na „rozrodění“ našich mladých žen – a dodejme - „rozplodění“ našich mladých mužů, souhrnně tedy „rozsouložení“ naší asexuální mládeže, jak doporučuje i paní senátorka Daniela Kovářová. Ostatně i jak už hezkých pár roků naléhám i já, bezvýsledně, v kdysi bestsellerové a dnes ignorované příručce Tao sexu. Generace, jíž se naše decivilizační obavy týkají, nejen nesouloží, ale i nechte, a chraň Pánbůh, že by si ještě kupovala knížky.

Nepomohou ani žádné papežské encykliky typu ordo amoris čili příkaz milovat. Čili jak se po katolicku říká, nepomůže ani svěcená. Dávno se z našeho literárního a duchovního povědomí vytratilo první přikázání biblického Boha člověku, které v hebrejštině zní libě hrdličkovsky „prů urvů“ a znamená „plodte a množte se.“ Donedávna to braly jako samozřejmost všechny lidské generace, včetně těch Bible neznalých

Jenže ono se nám to snadno povídá. Onen otec mnoha dětí, i jeho skromněji plodní vrstevníci jako já, ale pak i ještě premiér Babiš a senátorka Kovářová, jsou generace, které čile plodily a rodily, když jim bylo dvacet. Plození se oddávaly leckdy a leckde, než je při tom někdo přistihl a napomenul. Vzdechy a hekoty blaha se ozývaly po parcích, lesích, lučinách, studentských kolejích, oddělených kupé vlakov a bytech

sdílených s dědečky a babičkami, tchány a tchýněmi, strýci a tetičkami. Potom za vířskotu nemluvnat, žvatlání capartů a trvalého nepořádku školáků celé generace dokázaly dostudovat, chodit do práce, pomáhat potomkům s úkoly, číst jim pohádky, protlačit je školou k profesi nebo řemeslu a dotáhnout je k dalšímu rodičovství. Dědečky a babičky pomohli, kde bylo třeba – co jim taky zbývalo, nový byt pro mladé se dal sehnat jen protekcí u některého soudruha tajemníka. Připadalo jim to všem samozřejmé, moc o tom nepřemýšleli a brali to jako zábavu.

A pak kdesi tak zhruba v dospívající generaci „Husákových dětí“, která začínala rodit další generaci zvanou „mileniálové“, vzklíčil psychologický jev zvaný „ambice“. Nově objevovaná svoboda a žízeň po poznávání. Sebenacházení, sebeutváření v profesích, kariérách, výdělcích, investicích, cestování a

poznávání světa. Sebevědomí a asertivita, překonávání výzev a úspěch. Odklad plození a rození do třicítky, někdy je taktak stíhající do čtyřicítky, než oplodnitelnost sklapne. Materiální pohodlí pro sebe a potomky a odstranění překážek generaci další. Aby ona měla odpich do života snazší a nemusela se tolik namáhat. S opomenutím, že kdo se nenamáhá, nic se nenaučí. Ostatně nač se co učit, když si můžete všecko vygooglovat.

Nastalo odloučení od tchýní a tchánů, protože kdo se má s nimi pořád hádat. Ti si mezitím konečně mohli začít užívat života sami pro sebe na středomořských plážích. Dědečky a babičky, s tradiční laskavou moudrostí a trpělivostí, zmizeli ze života vnoučat. Ta místo nich dostala do ruky chytrý telefon. Učte se, parchanti, sami, nikdo na vás nemá čas.

Střih o dvacet let do budoucna – a nejnižší porodnost všech dob. Panika. Vymřeme. Kulturní civilizace zanikne, nahradí ji negramotní barbaři. Koukejte, už se to děje u našich západních a jižních sousedů. Honem zařídíme návrat k plození a rození. Jenže, ouha: generace, která by to plození a rození měla vykonávat, neumí jedni s druhými mluvit. O čemkoli, kdepak plození a rození. Navázat vztah je námaha a bolí to. S někým žít a přizpůsobovat se mu? Šílenství.

I kdybyste se o to pokusili, svět už nastavil vašemu plození a rození tolik překážek, že je nestačíte spočítat. Nevyděláte na bydlení, v nejlepším případě na nějaký ten 1+1, a zakládejte v něm rodinu. Kromě toho máte pro život k dispozici bohatou škálu neplodných a snadnějších variant LGBTQA+++. Navíc kdoví, zda už nejste zneplodnění chemickými sajrajty v potravě, mikrovlnami v elektronice, makrovlny v telekomunikacích, následky covidu nebo anti-covidových vakcín. Taky, nač rodit děti, když planeta beztak brzy shoří uhlíkovou stopou nebo nukleární rachejtí. Kam se podíváte, tam na vás vyčuhuje něco, co vás od plození a rození odrazuje a působí vám úzkost.

A možná to není náhodou. Možná se to neplození a nerození už nedá obrannými zákroky zastavit. Prosazovat rození proti tolika překážkám je jako tlačit do kopce ten příslovečný Sisyfův balvan. Už se možná utlačit nedá. Nechat ho skutálet možná ani nemusí být taková tragédie, jak se nám to jeví. Možná by nám něco napovědělo to výše citované biblické přikázání, které pokračuje „a zaplňte zemi“. A zde možná vězí nějaký háček.

Země je prostorově konečná, takže logicky její zaplňování nemůže být nekonečné. Kdy je zaplněná, kdy nedoplněná, a kdy přeplněná, a jak to poznat, už biblický Bůh neporadil. On nad tím mávl rukou a na závěr dne šestého, v němž člověka stvořil, mu toto přikázání ještě doplnil takto: „Podmaňte zemi a ovládejte ryby v moři, ptactvo na obloze, a vše živé, co se hýbe po zemi.“

Šéf vesmíru předal tuto planetu člověku do správy a jmenoval ho jejím manažerem. Pak si vyhlásil šábes, den svého odpočinku. Ten den trvá dodnes. Vypadat může jen tak, jak jej manažer spravuje. Ten manažer, to jsou všichni politici, všichni podnikatelé, všichni učitelé, všichni léčitelé, a všichni ti pisálci, kteří jim kibicují a říkají si hrdě publicisté. A když se svět dostane do krize, musí nastoupit krizový management. Jeho prvním krokem je identifikovat prvky, které krizi tvoří, a zjistit, které je třeba řešit a které nechat běžet, ať se samy vyřeší nebo vytratí. Tak se dá krize obrátit vzhůru nohama, a co se jeví jako problém, se stane řešením. Zde odbočíme trochu do evropské historie a všimneme si několika civilizačních kvantových skoků, následujících právě v dobách dramatického úbytku populace. Jedním je rozjezd renesance po válkách, neúrodě a morových epidemiích 14. století, které zredukovaly přelidněnost (odhadovanou na 70-100 milionů v roce 1300) o třetinu. Druhým je kulturní rozmach baroka a vědecká a filosofická revoluce po Třicetileté válce (1618-48), která opětne zalidnění téměř 80 milionů zredukovala o desetinu (ve Střední Evropě až o třetinu). Třetím je vrcholná éra západní civilizace vytvořená v západní polovině Evropy po Druhé světové válce, v níž zahynulo okolo 50 milionů Evropanů z předválečných cca 400 milionů. Tato vrcholná civilizační éra končí a Evropa (nepočítajíc Rusko) je na svém nejvyšším historickém počtu téměř 600 milionů (z toho EU půl miliardy). Není divu, že z toho začíná cvokatět.

My se zde proto odkloníme od převládajícího trendu nad úbytkem populace hořekovat a místo toho se z něj pokusíme zaradovat. Položíme si otázku, zda jsme neustálým „udržitelným růstem“ (populace, výroby, odpadu, výstavby, destruktivních vynálezů, ukusování přírody, betonování půdy, apod.) už nezalidnili planetu do stavu „zaplnění“ a nepřecházíme do stavu „přeplnění“. Tedy stavu, v němž biblický příkaz byl splněn a tím se stal neplatným. **Dokončení na str.9**

Pondělí 7. září

Stovky Britů bránila v Portsmouthu vylodění nelegálních migrantů A Davy lidí se zúčastnily pohřbu s válečným zločincem Mladičem Berlínská policie zaznamenala další sabotáž elektrické rozvodny A Výroba elektroaut se v EU nalézá ve stadiu nekonkurenceschopnosti Průzkum Medianu zjistil, že ANO vede v Praze před STAN A Podle Babiše nebudou mít výsledky voleb v Sasku-Anhaltsku na Česko vliv Stoupne minimální mzda na 44,6 procent průměrné mzdy A Vláda nezastropuje marže prodejců paliv EU dočasně zastavila část dotací pro Agrofert U nás převážně pod mrakem, odpoledne docela dusno

Úterý 8. září

Putin a Trump si telefonovali o Ukrajině Británie, Francie a další země uvalí na Izrael sankce Ukrajina dostane 1000 střel do Patriotů Fico je ve střetu se slovenským šéfem prokuratury Sněmovna omezila pravomoci prezidenta Na Šumavě došlo k úniku toxických látek Náčelník generálního štábu Hlaváč nesmí letět do Kyjeva na konferenci Babiš se Schillerovo jednali s SPD o rozpočtu U nás krásný sluneční post-letní den s teplotou 31°C

Středa 9. září

Srbský prezident Vučić vypsál nové volby Maďarsko nadále blokuje jednání o vstupu Ukrajiny do EU A Sociální demokraté a Zelení nebudou jednat s AfD o spolupráci Slovensko koupí další čtyři stíhačky F-16 Prezident Pavel se setká s premiérem Babišem Sněmovnou prošel stavební zákon Piráti nasadili nové heslo Volím bydlení, ať to tu žije V Motole se otevřelo Národní onkologické centrum U nás dopoledne docela pěkně, pak začalo drobně pršet a ochladilo se

Čtvrtek 10. září

USA usilují o zrušení Mezinárodního trestního soudu Levicová strana BSW je ochotna jednat s AfD po jejím vítězství v Sasku - Anhaltsku Kanada pomůže Ukrajině s protivzdušnou obranou Trump slíbil voličům 5 tisíc dolarů pro každého, když republikáni vyhrají volby do Kongresu STAN navrhuje, jak snížit schodek rozpočtu o 70 mld Ministr Červený je proti zálohování PET lahví Městský soud zrušil osvobození Feriho ze znásilnění V Beskydech se objevili medvědi U nás převážně pod mrakem, teplota nad dvacet °C

Pátek 11. září

Rusko hrozí Litvě atomovou bombou Britská tajná služba varuje před útoky stylu 11. září AfD dala žalobu na Merze za jeho výrok o etnické čistce Průzkumy ukazují že i příští zemské volby v Německu vyhraje AfD Ministr obrany Zúna nesmí na konferenci do Pekingu, musí být na vládě A Vdova po Havlovi svěřila práva na jméno Havel dosud neznámému subjektu V Česku je 70000 kontaminovaných míst Soud rehabilitoval 6 disidentů vězněných v 80. letech U nás převážně pod mrakem, celkem teplo

Víkend 12. – 13. září

Ruské dronové útoky se přiblížily k polské hranici Trump má nápad sjednotit Irsko Místopředsedkyně sněmovny Urbanová navštívil a na vlastní pěst Kyjev Český horolezec zahynul na Mont Blanc Macinka odmítl prezidentovo pozvání na pondělní schůzku A Podle STEM je pořadí stran ANO, dlouho nic a pak STAN a ODS, Motoristé mimo Juchelka zvažuje návrat karenční doby Stát loni získal půl miliardy po zesnulých bez dědiců U nás sobota pěkná, neděle propršela

Pondělí 14. září

Trump se označil za pojistku proti umělé inteligenci Evropská komise přerušila na půl roku dotace Agrofertu Húsiové ovládli strategické ostrovy v Rudém moři Drony vyřadily ropovod v Saúdské Arábii Kontaminovanou oblast na Šumavě bude sanovat armáda A Filip Turek se musí rozhodnutím soudu omlouvat hnutí Duha Možnost očkování v lékárnách je zatím odloženo Sedm klíčníků vyzvedlo korunovační klenoty. U nás dopo pod mrakem, odpoledne se vyjasnilo

Úterý 15. září

Výsledky švédských voleb nejsou spočítané, budou zřejmě těsné A AfD v celoněmeckých průzkumech překročila hranici 30 procent Rakousko prodloužilo o další půlrok kontroly hranic

Američané potvrdili, že mají na oběžné dráze zbraně Babiš pošle armádu těžit kontaminovanou zeminu na Šumavě A Prezident Pavel jednal s ministry Tejcem a Zúnou o příštích generálech Filip Turek se musí soudně omlouvat, tentokrát Seznamu Policie zatýká v Ústřední vojenské nemocnici U nás krásný slunný den

Středa 16. září

Policie propustila tři osoby zadržené v Ústřední vojenské nemocnici a Prezident Pavel navrhuje, aby se debatovalo o veřejnoprávních médiích Největší naději na výhru v Praze má STAN V Jižních Čechách cvičí vojáci 17 zemí NATO Lavrov vyhrožuje Evropě blitzkriegem Volby ve Švédsku vyhrál levice EU by ráda přidružila Kanadu A K radosti muslimanů FBI pootevřelo dveře vyznavačům sexu se zvířaty U nás krásný slunečný den s dekorativními mraky

Čtvrtek 17. září

Tusk oznámil, že Rusové chystají údery v dalších zemích Po vítězství levicové opozice švédský premiér rezignuje Kanadský premiér Carney vítá ideu přidruženého členství k EU A Mnichov se chystá na Oktoberfest, tuplák piva za 360 Kč Prezident Pavel vetoval zákon o zaměstnávání úředníků, podepsal stavebko A Ministr Macinka oznámil koaliční dohodu o rozpočtu Houby už rostou na většině území Česka Babiš navrhuje evropský protiraketový štít Euro Patriot U nás krásný slunečný den

Pátek 18. září

Americký ministr zdravotnictví Kennedy potvrdil, že je antivaxxer A V Rusku jsou parlamentní volby Bývalý senátor Fischer je v Německu stíhán kvůli podvodům A Fico nepojede do Kyjeva, hodil se marod České Gripeny letěly do Polska kvůli cizím dronům Velvyslanec USA při NATO v Praze kritizoval Česko za výdaje A Spisovatel Cimický půjde na pět let do vězení za sexuální delikty Za 10 let se zdvojnásobil počet mladých na psychiatrii U nás skoro slunečné počasí

Víkend 19. září – 20. září

V Berlíně vyhrál bolševik, v Meklenbursku nacionalista Trump chce jednat s íránským prezidentem V Rusku se konaly volby do dumy Fico zpochybnil článek 5 smlouvy NATO Babiš opět obvinil soudní moc ze zaujatosti Prezident Pavel odjel na OSN, pochvaloval si součinnost se Zamini A Motoristé slíbili podpořit rozpočet Poslanec Ševčík (SPD) oznámil, že bude proti rozpočtu U nás sobota moc pěkná, neděle se po poledni pokazila

**The Good Soldier Svejk
Scene Theatre Sydney;
169 Castlereagh st., Sydney
23, 24, 30 a 31 října
lístek od 45 dolarů.
02 9284 1000; 1800 801 576**

Minulost JUDr. Rychetského a jeho rodiny.

Yvett Hymblová

Z jeho vyjádření má zřejmě vyplývat, že jeho členství v KSČ a účast jeho rodiny na justičních vraždách padesátých let nepřekáží výkonu funkce šéfa Ústavního soudu "demokratické" České republiky.

Rychetský pochází z ultrakomunistické právnické rodiny, požívající absolutní důvěru komunistické internacionály – Kominterny.

Působení právní kanceláře Josefa a Evy Rychetských za nacionálně-socialistické okupace 1939 - 45 a jejich vztah k arizaci židovského majetku je zastřen tajemstvím, stejně jako v případě rodiny Václava Havla, JUDr. Stanislava Křečka a mnohých dalších.

Matka Pavla Rychetského, JUDr. Eva Rychetská, narozená 18.09.1912, evidovaná Centrálou

komunistické tajné policie Státní bezpečnost jako agentka pro boj s vnitřním nepřítelem, číslo agenturního svazku 24239, dokonce pracovala pod vedením nejvyššího právního teoretika komunistického teroru Viktora Knapa, jinak agenta pražského Gestapa a po roce 1945 pak zřejmě i sovětské vojenské rozvědky GRU, v právním odboru Kanceláře prvního komunistického presidenta Klementa Gottwalda. Tam se aktivně podílela na vraždění odpůrců komunistické diktatury.

Její podpisy najdeme pod zamítnutými žádostmi těchto lidí o milost před jejich popravou. Zřejmě proto byl po 17.listopadu 1989 Rychetský vybrán, aby se stal největším bojovníkem za tzv. „právní kontinuitu“ polistopadové republiky s vražedným komunistickým systémem, čímž zajistil pod vedením Václava Havla a ruku v ruce s ostatními „revolucionáři“ ve vedení Občanského fóra, absolutní beztrestnost všem komunistickým zločincům.

Krátce po tomto úspěchu byl JUDr. Pavel Rychetský dosazen do tehdy nejdůležitější funkce - postu Generálního prokurátora České republiky. Tímto byla beztrestnost vrahů až do dnešního dne na 100% zaručena.

Skuteční stratégové změn ve východní Evropě v roce 1989 si opravdu nemohli na hromadách povražděných odpůrců komunismu dovolit laxní přístup a ponechat něco náhodě.

Šlo nejenom o globální moskevskou politiku Kominterny, ale i o ně samotné a o jejich rodin... No vidíte a tohle nikdo nevytáhne - proč ? A to náš prezident nevěděl?- Divné.....

Havel byl LOUTKA, kterého komunisti potřebovali. Komunisti věděli , že po vnitrostranickém puči nechtěly viset na kandelábrech. Převlekli si akorát kabáty a ta divadelní hra pokračuje do dnes, jako by ji Havel napsal. Ta sama hra se hraje všude na západě pod vlastním jménem bez vyhlášené komunistické minulosti .

OSN schválila překreslení mapy světa

2026-09-04 Valné shromáždění OSN v pátek schválilo rezoluci o nahrazení Mercatorova zobrazení na mapách světa mapami založenými na přesnějším návrhu Equal Earth z roku 2018, které by přesněji odrážely skutečnou velikost jednotlivých zemí. V čele iniciativy za změnu stálo Togo.

„Spravedlivý svět začíná spravedlivou mapou,“ řekl agentuře Reuters tožský ministr zahraničí Robert Dussey.

Rezoluce navazuje na kampaň Africké unie za omezení používání Mercatorova zobrazení, které zkresluje relativní velikost zemí tím, že zvětšuje ty, které leží blíže k pólům. V důsledku toho se Grónsko jeví přibližně stejně velké jako Afrika, ačkoli Afrika je asi 14krát větší. Zmenšení se na nových mapách dočká také Rusko.

Jaká krása srdce jásá.

Takhle pro iDnes původně popsala redaktorka Linhartová návštěvu Petra Pavla na výstavě Země živitelka a text byl po vlně posměchu rychle smazán.

„U ohrady s koňmi Převalského se stalo něco nevídaného. Divocí koně, kteří se jindy lidem vyhýbají, jako by vycítili přítomnost hlavy státu. Přiběhli až k plotu, zvědavě natahovali hlavy a v jejich očích bylo vidět dojetí. Jako by i tato ušlechtilá zvířata chtěla vyjádřit... ”

Eduard Bloch

(30. januára 1872 Hlboká nad Vltavou – 1. júna 1945 Bronx) bol židovský lekár pôvodom z južných Čiech. Do roku 1907 bol ošetrovateľným lekárom matky Adolfa Hitlera. Po anšluse Rakúska sa dostal na príkaz Hitlera pod ochranu lineckého gestapa.

Dedko Eduarda Blocha – Joachim Bloch pracoval na panstve kniežaťa Schwarzenberga. Jeho otec Moritz Bloch bol jedným z prvých židovských absolventov pražskej filozofickej fakulty. Mal za manželku Fanny, dcéru židovského roľníka. Eduard Bloch bol najmladší z piatich detí. Jeho starší brat Adolf zomrel v roku 1942 v terezínskom gete.

Eduard Bloch sa narodil 30. januára 1872 v Hlbokej nad Vltavou v južných Čechách. Keď mal Eduard 10 rokov, presťahoval sa do Českých Budějovic a študoval na miestnom gymnáziu. Po zložení maturity odišiel do Prahy, kde študoval medicínu na Karlovej univerzite. Počas štúdia absolvoval vojenskú službu ako dobrovoľník.

Po ukončení štúdia musel Eduard Bloch na vojnu. Bol pridelený k posádkovej nemocnici v Linzi. Keď v roku 1900 skončila jeho vojenská služba, presunul sa do Drážďan, kde pracoval ako externý asistent na ženskej klinike. Veľmi skoro sa však vrátil späť do Lince a tu si otvoril vlastnú ordináciu. Jeho praxe sa darilo. Niektorí dôstojníci ho prijali ako domáceho lekára. Postupne sa stal najzamestnanejším lekárom v meste. Medzi ľuďmi si vyslúžil prezývku „doktor chudobných“. V Linzi sa zoznámil s Lilliou Kafkovou, ktorú si vzal za ženu. V roku 1903 sa im narodila dcéra Ertrud.

14. marca 1907 sa dostavila do jeho ordinácie Klara Hitlerová, matka Adolfa Hitlera, ktorej diagnostikoval rakovinový nádor. Keďže choroba bola neliečiteľná, pomáhal aspoň pacientke jej utrpenie zmierniť. Od 6. novembra vykonával na Adolfovo výslovné prianie každý deň náročné a drahé ošetrenie otvorenej rany jodoformom. Klara Hitlerová nakoniec zomrela 21. decembra 1907. Napriek tomu mu pozostalí vyjadrili veľkú vďaku. Podľa jeho spomienok mu vtedy mladý Adolf Hitler stisol ruku a povedal: „Budem vám, pán doktor, naveky vďačný.“ Odvtedy sa už s Hitlerom nikdy nestretol. Dostal však od neho neskôr písomný pozdrav - pohľadnicu, ktorú sám Hitler nakreslil.

Eduard Bloch sa po vypuknutí I. svetovej vojny dobrovoľne prihlásil ako vojenský lekár a bol pridelený k lineckej núdzovej nemocnici vo funkcii vedúceho lekára. Manželka Lilli pomáhala po jeho boku ako dobrovoľná sestra Červeného kríža a starala sa nielen o chorých, ale angažovala sa aj v starostlivosti o chudobných.

Všeobecnej pozornosti sa Dr. Blochovi dostalo po tom, čo sa v tlači objavila informácia o jeho liečbe Hitlerovej matky. V roku 1938 ho navštívilo gestapo. Nekonal sa žiadna domová prehliadka, iba požiadali o vydanie d'akovných listov od Hitlera. Listy boli zabavené, Blochovi sa ale dostalo u gestapa výsadnej pozície. Tajná polícia proti nemu a jeho rodine nemohla zasahovať. Dokonca s ním musela dobre zaobchádzať, aby nemala problémy s nadriadenými orgánmi. Bol to jediný Žid v meste s týmto výnimočným postavením. Počas vojny neprestával pomáhať okoliu. Vo svojej ordinácii nechával prenocovať niekoľko Židov.

Na konci novembra 1940 povolili nacisti doktorovi Blochovi a jeho manželke odísť do USA. Neobvyklý osud Eduarda Blocha vyvolal

čoskoro po príchode do New Yorku zvedavosť medzi novinármi. Jednému z nich poskytol Bloch interview. Rozhovor vyšiel na dvakrát pod titulom „Môj pacient Hitler“ v časopise Collier's. Po vydaní sa rozpútala ostrá debata, pretože Bloch vykreslil Hitlera ako skromného mladíka s dobrým vychovaním.

Dr. Eduard Bloch zomrel 1. júna 1945 vo svojom byte v Bronxe. /KP/

Ivan Kamenec

Soňa Gyarfašová

27. augusta, oslávil jeden z našich najlepších historikov Ivan Kamenec narodeniny.

O jeho životnom príbehu som sa chystala napísať už dlhšie, premieta sa v ňom totiž aj príbeh, ako sa táto krajina vyrovnávala v 20. storočí s tragédiou holokaustu.

On holokaust sám prežil - aj vďaka odvážnym záchrancom, ktorí dali viac na vlastný cit a išli proti moci.

Svoj príbeh desaťročia striktne oddeľoval od svojej historickej práce.

To, čo sa stalo, však v ňom samom vyvolávalo mnohé otázky. Náhoda chcela, že ako mladý historik spoznal Eugena Barkányho, reštaurátora, maliara a kultúrneho historika, ktorý zachránil po vojne veľkú časť židovského kultúrneho dedičstva.

Keď starý pán, s ktorým sa skamarátili, zomrel, rozhodol sa - aj s podporou svojho školiteľa Ľubomíra Liptáka pokračovať v jeho diele.

O holokauste sa mohlo však hovoriť iba v krátkom období uvoľnenia 60-tych rokov. Komunistický režim v bol otvorene antisemitický.

V období 50. rokov svedčí o tom proces so Slánskym, kde padlo 11 rozsudkov smrti. Ale napríklad aj bratislavský proces so zlatníkom, Izidorom Frostigom, ktorý prežil holokaust a komunisti ho v roku 1952 popravili.

V období normalizácie problém s touto témou pokračoval - svoju prácu o holokauste nemohol Ivan publikovať ďalších 20 rokov.

Medzitým vyšla v exile prvá kniha o holokauste na Slovensku. Historik Ladislav Lipscher, ktorý prežil holokaust, stalinské čistky a v roku 1968 emigroval do Švajčiarska, vydal v emigrácii v roku 1979 svoju monografiu Židia v Slovenskom štáte.

Ivan svoju priekopnícku prácu mohol vydať až po nežnej revolúcii. Až vtedy prišla možnosť slobodne bádať o holokauste.

V deväťdesiatych rokoch sa na Slovensko vrátili z exilu aj viacerí apologéti ľudáckeho režimu a ľudia spojení so Slovenským štátom. Do domáceho verejného diskurzu vstúpili viacerí exiloví historici: Milan Ďurica z Talianska, František Vnuk z Austrálie, Jozef a Stanislav Kirschbaumovci z Kanady. Aj oni hovorili, že po páde režimu prišiel čas slobodne bádať. „Z môjho pohľadu však mali vlastnú veľmi autoritatívnu interpretáciu histórie,“ hovorí Ivan Kamenec.

Snažili sa o rehabilitáciu prezidenta vojnového Slovenského štátu Jozefa Tisa, ktorého vykresľovali ako martýra a obeť komunistického politického procesu či mnohých iných ľudáckych politikov.

A voči Ivanovi, ktorý otváral otázku politickej a morálnej zodpovednosti, sa začali nepekné útoky.

Trvajú vlastne dodnes (o čom svedčí aj diskusia pod týmto článkom)

Vo svojej práci totiž otvára aj otázky, o ktorých by niektorí v tejto krajine nechceli počuť.

Ako historik sa snažil vždy chodiť do diskusií so svojimi oponentami.

„Ja som vždy hovoril, keď som ešte chodieval na besedy – dnes už chodím veľmi málo –, že nie je žiadne umenie hovoriť pred ľuďmi, ktorí majú rovnaký názor ako ja. Je to príjemné. Potľapkajú ma po pleci a povedia: „Dobre si to povedal,“ myslí si.

Prínosnejšie podľa neho je, keď na besede sú prítomní aj ľudia s iným názorom. „Nikdy som si nemyslel, že ich všetkých presvedčím. Stačí mi, keď z tridsiatich alebo štyridsiatich ľudí začnú štyria či piati nad tým celým premýšľať,“ hovorí.

Vedel som len, že nesmiem hovoriť nahlas a behať vonku. Ivan Kamenec po 80 rokoch zrekonštruoval príbeh vlastného prežitia

Rodiny záchrancov a zachránených sú v kontakte doteraz.

Napísal priekopnícku knihu o tragédii slovenských Židov a holokauste na Slovensku. V čase komunizmu však nesmela vyjsť. Dvadsať rokov čakal, kým ju mohol publikovať. A takmer osem desaťročí trvalo, kým historik Ivan Kamenec zrekonštruoval príbeh svojho vlastného prežitia.

„Vždy, keď si spomeniem na našich záchrancov, kladiem si otázku, na ktorú nepoznám odpoveď. Vedel by som vtedy urobiť to, čo oni? Dokázal by som v sebe nájsť tú silu? Prekonať strach?“ hovoril historik Ivan Kamenec, keď pred niekoľkými mesiacmi na podujatí Spravodliví medzi národmi preberali ocenenie detí a vnúčatá ľudí, ktorí počas vojny zachránili jeho rodinu. Barboríkovci, Gašparíkovci aj Turčekovci.

Čítajte viac: <https://www.sme.sk/domov/c/po-80-rokoch-zrekonstruoval-historik-ivan-kamenec-pribeh-vlastneho-prezitia/>

Strašný VÝSLEDOK merania kvality života: Toto je najzanedbanejších OKRESOV na Slovensku

Topky cz- 18-9-2026 - BRATISLAVA/REVÚCA - Kvalita života sa medzi slovenskými okresnými mestami výrazne líši. Ukazuje to prvý ročník slovenského Indexu kvality života, ktorý zverejnila zahraničná spoločnosť Obce v dátach, člen skupiny AQE. Kým Bratislava dosiahla skóre 7,5 bodu z desiatich, na opačnom konci rebríčka sa nachádzajú najmä mestá na juhu a východe Slovenska.

Rebríček Podľa údajov spoločnosti Obce v dátach nasledujú za Bratislavou Senec, Malacky a Pezinok. Prvé štyri priečky tak obsadili okresné mestá Bratislavského kraja. Ich priemerné skóre je približne o dva body vyššie než pri ostatných 67 okresných mestách.

Všetky štyri okresné mestá Bratislavského kraja tak obsadili prvé štyri priečky. V priemere dosahujú o dva body vyššie skóre ako zvyšných 67 miest," uvádzajú autori indexu. **A tí na druhej strane ...**

Opačný trend je viditeľný predovšetkým v niektorých regiónoch stredného a východného Slovenska. Osem z desiatich miest s najnižším skóre sa nachádza v Banskobystrickom, Košickom a Prešovskom kraji. Rozdiel medzi Bratislavou a mestom na poslednej priečke pritom presahuje štyri body.

Revúca 3.2 , Rimavská Sobota 3.4 , Čadca 3.6, Rožňava 3.7 , Stará Ľubovňa 3.7 , Kežmarok 3.8 , Gelnica 3.8 , Trebišov 3.8 , Brezno 4.0 , Komárno 4.1

Zdenka Fantlová

Převzato z FB

Zdenka Fantlová: prošla Osvětimí, Bergen-Belsenem i pochodem smrti

„Držela jsem prstýnek a slíbila si, že pokud přežiju, tak už ho nikdy nesundám.“

Dětství, které mělo být normální

Zdenka Fantlová se narodila 28. března 1922 v Blatné. Když jí byly tři roky, rodina se přestěhovala do Rokycan. Otec Arnošt Fantl podnikal v kovoprůmyslu, rodina byla dobře zajištěná a žila typickým životem české asimilované židovské střední třídy. Náboženství v jejich domácnosti nehrálo zásadní roli. Doma se četly knihy, poslouchala hudba a plánovala budoucnost.

Jenže idylické dětství mělo i první tragédii. Zdenčina maminka Betty zemřela velmi mladá, bylo jí pouhých osmadvacet let. Otec se znovu oženil a rodina pokračovala dál, ale pocit ztráty už zůstal.

Jako teenagerka Zdenka milovala filmy a americkou hudbu. Když jednou slyšela píseň You Are My Lucky Star od Freda Astaira, rozhodla se, že se naučí anglicky. Tehdy ještě netušila, že právě znalost angličtiny jí jednou zachrání život.

„Klid je síla,“ říkal její otec

Po nacistické okupaci Československa v roce 1939 se všechno začalo rozpadat. Židé byli postupně vytlačováni ze společnosti. Zdenka musela opustit školu. Přicházely zákazy, konfiskace majetku i ponižování.

Její otec opakoval větu, která se později stala názvem její autobiografické knihy:

„Klid je síla.“

Snažil se rodinu uklidnit a věřit, že šilenství jednou skončí. Jenže nacistický systém postupoval neúprosně dál. Otec byl nakonec zatčen gestapem kvůli poslechu BBC. Zdenka ho už nikdy neviděla.

Terezín: místo hrůzy i zvláštního života
V lednu 1942 byla Zdenka spolu s rodinou deportována do Terezínského ghetta. Bylo jí devatenáct let. Terezín nacisté cynicky vydávali za „vzorové židovské město“, ve skutečnosti ale šlo o přeplněné ghetto plné hladu, nemocí a strachu z transportů na východ.

Právě tam znovu našla svého přítele Arnošta Lustiga, kterému říkala Arno. Nešlo o slavného spisovatele stejného jména, ale o jeho jmenovce. V prostředí smrti a neustálého strachu působila jejich láska téměř absurdně, jenže právě podobné vztahy pomáhaly lidem psychicky přežít.

Arno měl být v červnu 1942 deportován transportem na východ. Večer před odjezdem vyrobil z kousku cínu malý prstýnek. Uvnitř vyryl datum 13. 6. 1942. Dal ho Zdeně jako symbol zasnoubení.

„Když oba přežijeme, najdu si tě,“ slíbil jí.

Už se nikdy neviděli.

Hudba, divadlo a iluze normálnosti

Terezín ale nebyl jen místem smrti. Nacisté dovolovali omezený kulturní život, aby mohli ghetto prezentovat jako údajně humánní místo. Ve skutečnosti šlo o cynickou propagandu.

V ghettu působila řada významných hudebníků, herců a skladatelů. Zdenka pracovala v kuchyni, kde se setkávala například s budoucím dirigentem České filharmonie Karlem Ančerlem. Dostala se také mezi divadelníky kolem satirika Karla Švenka. Jednou ji oslovil herec a dramatik Josef Lustig otázkou:

„Slečno, umíte plakat?“

Když odpověděla ano, dostala roli v kabaretu.

V Terezíně zažila i okamžiky, které působily téměř neuvěřitelně. Pianista a skladatel Gideon Klein jí jednou po zkoušce hrál Chopina v polotmě prázdného sálu. Později vzpomínala, že právě podobné chvíle lidem pomáhaly nezbláznit se. Hudba a divadlo vytvářely iluzi normálního života uprostřed systému určeného k likvidaci evropských Židů. Osvětim: během několika vterín přišla o rodinu
V říjnu 1944 byla Zdenka spolu se sestrou Lydií a

nevlastní matkou deportována do Osvětimi. Po příjezdu následovala selekce pod dohledem doktora Josefa Mengeleho.

Nevlastní matka byla poslána doleva — do plynových komor.

Zdenka doprava.

V poslední chvíli k sobě strhla i mladší sestru, aby ji neztratila.

Ve zmatku a hrůze dokázala schovat cínový prstýnek pod jazyk. Právě díky tomu jí ho nacisté nesebrali. Později vzpomínala, že právě ten malý kus kovu pro ni představoval naději, lásku a důvod přežít.

Pochod smrti a peklo několika táborů

Po Osvětimi prošla Kurzbachem, Gross-Rosenem, Mauthausenem a nakonec Bergen-Belsenem. Pochody smrti. Hlad. Vyčerpání. Mrtví lidé podél cest.

V jednom období nosila několik měsíců zelené večerní šaty s flitry, které dostala po příjezdu do tábora místo normálního oblečení. Absurdní detail, který dokonale ukazoval chaos a nelidskost nacistického systému.

Její sestra Lydia v Bergen-Belsenu zemřela na tyfus. Bylo jí teprve sedmnáct let.

Zdenka zůstala úplně sama.

Bergen-Belsen: okamžik mezi životem a smrtí

Když britská armáda v dubnu 1945 osvobodila Bergen-Belsen, vojáci vstoupili do světa, který připomínal apokalypsu. Hromady mrtvých těl. Vyhladovělí vězni. Tyfus. Pach smrti.

Zdenka byla na pokraji smrti. Měla ale jednu výhodu — uměla anglicky. Doplazila se téměř po čtyřech k britskému zdravotnickému stanovišti a prosila o vodu. Když jí voják řekl, aby se vrátila zpět do baráku, odpověděla, že ji může rovnou zastřelit. Nakonec jí pomohl.

Podle některých vzpomínek ji zachránil britský voják Arthur McClelland, který ji odnesl do polní nemocnice. Zdenka na něj nikdy nezapomněla. Po desetiletích se setkala i s jeho rodinou.

Švédsko, Austrálie a nový život

Po válce byla převezena do Švédska, kde se zotavovala pod péčí Červeného kříže. Právě tam se dozvěděla strašlivou pravdu — z celé rodiny přežila jediná.

V roce 1949 emigrovala do Austrálie. Usadila se v Melbourne, kde začala nový život a znovu se věnovala herectví. Působila v divadelní společnosti Tana Theatre, kterou založila její přítelkyně z Terezína Hana Pravda s manželem Georgem Pravdou. Divadlo chtělo do Austrálie přenést moderní herecké metody inspirované Stanislavským.

Právě v Austrálii poznala svého budoucího manžela Charlese Ehrlicha. Vzali se v roce 1950 a narodila se jim dcera Kate. V roce 1969 se rodina přestěhovala do Londýna, kde Zdenka žila až do své smrti. Charles Ehrlich zemřel v roce 1996.

Odkaz, který varuje i dává naději

Zdenka Fantlová zemřela 14. listopadu 2022 v Londýně, jen několik měsíců po svých stých Yvonne Přenosilová

*2. červenec 1947, Praha †11. září 2023

Sedm desetiletí a ještě roků devět uplynulo ode dne, kdy se narodila průkopnice českého rhythm and blues a rock and rollu paní baronka von Schuckmann. Zpěvačka s účesem a la Kleopatra patřila v šedesátých letech k největším hvězdám naší hudební scény a stala se idolem beatové mládeže.

Roň slzy, Boty proti lásce, Tak prázdná, Zimní království, Sklípek, Mně se líbí Bob, Pomalu a líně…

Z rozhovoru:

"Takhle to zní jako velmi radostné dětství, ale zas tak veselé nebylo – kolik vám bylo let, když váš otec skončil ve vězení?"

"Mně bylo pět, takže jsem vůbec netušila, co se děje – vím jen z vyprávění, že k nám nakráčeli uprostřed noci a tátu odtáhli pryč. Bylo to v roce 1953, kdy probíhal takzvaný hon na západáky, který se vztahoval i na otce, jenž sice bojoval proti fašistům, ale pod špatnou vlajkou. On byl původně strojní inženýr, ale za války sloužil jako voják v Palestině – a tam se taky potkal s mou matkou, která tam přijela se svým prvním

manželem, což byl rakouský Žid. On to sice o sobě nevěděl, protože normálně slavili Vánoce, ale když Hitler vlítnul do Rakouska, tak dostal echo, že musí okamžitě zmizet. Popadnul mámu a nasedli na loď do - Haify. Jenomže lodě tehdy nesměly do přístavu, tak skočil do vody, máma, která neuměla plavat, mu sedla na záda jak žabák na kámen a takhle se dostali na břeh. Žili pak v Haifě, Jeruzalémě a Tel Avivu. Jenomže její manžel byl playboy, který závodil na motorkách a vyučoval tenis, zatímco matka se akorát nudila. Ale měla dobrou kamarádku, nějakou polskou Židovku, která jí jednou řekla: „V hotelu Krále Davida hraje při odpoledních čajích na klavír moc hezkej český oficír – pojď se na něj podívat!“ No a ten hezký český oficír byl můj fotr. A protože jí slíbil ráj na zemi, tak s ním v roce 1946 odjela do Československa – nikdo z nich nemohl tušit, že o dva roky později přijde Vítězný únor a ten ráj na zemi tady zavedou komunisti."

Yvonne Přenosilová

*2. červenec 1947, Praha †11. září 2023

Sedm desetiletí a ještě roků devět uplynulo ode dne, kdy se narodila průkopnice českého rhythm and blues a rock and rollu paní baronka von Schuckmann. Zpěvačka s účesem a la Kleopatra patřila v šedesátých letech k největším hvězdám naší hudební scény a stala se idolem beatové mládeže.

Roň slzy, Boty proti lásce, Tak prázdná, Zimní království, Sklípek, Mně se líbí Bob, Pomalu a líně…

Z rozhovoru:

"Takhle to zní jako velmi radostné dětství, ale zas tak veselé nebylo – kolik vám bylo let, když váš otec skončil ve vězení?"

"Mně bylo pět, takže jsem vůbec netušila, co se děje – vím jen z vyprávění, že k nám nakráčeli uprostřed noci a tátu odtáhli pryč. Bylo to v roce 1953, kdy probíhal takzvaný hon na západáky, který se vztahoval i na otce, jenž sice bojoval proti fašistům, ale pod špatnou vlajkou. On byl původně strojní inženýr, ale za války sloužil jako voják v Palestině – a tam se taky potkal s mou matkou, která tam přijela se svým prvním manželem, což byl rakouský Žid. On to sice o sobě nevěděl, protože normálně slavili Vánoce, ale když Hitler vlítnul do Rakouska, tak dostal echo, že musí okamžitě zmizet. Popadnul mámu a nasedli na loď do - Haify. Jenomže lodě tehdy nesměly do přístavu, tak skočil do vody, máma, která neuměla plavat, mu sedla na záda jak žabák na kámen a takhle se dostali na břeh. Žili pak v Haifě, Jeruzalémě a Tel Avivu. Jenomže její manžel byl playboy, který závodil na motorkách a vyučoval tenis, zatímco matka se akorát nudila. Ale měla dobrou kamarádku, nějakou polskou Židovku, která jí jednou řekla: „V hotelu Krále Davida hraje při odpoledních čajích na klavír moc hezkej český oficír – pojď se na něj podívat!“ No a ten hezký český oficír byl můj fotr. A protože jí slíbil ráj na zemi, tak s ním v roce 1946 odjela do Československa – nikdo z nich nemohl tušit, že o dva roky později přijde Vítězný únor a ten ráj na zemi tady zavedou komunisti."

Všechno je jinak.

O Židovi, kterého dnes 7.9.26 v Judeji a Samaří pobodal palestinský terorista, neuslyšíte v médiích ani slovo. Zato se dozvíte, že izraelská armáda v Kablánu „zabila Palestinece“. Tím Palestincem byl právě útočník.

Muhammad Fajz, původem z Kablánu, dnes ráno na farmě Maoz Jehuda poblíž palestinské vesnice Usarín několikrát bodl přibližně dvacetiletého Izraelce. Podle záchranné služby Magen David Adom utrpěl napadený středně těžká až těžká zranění.

Terorista poté ujel dodávkou. Armáda po něm zahájila rozsáhlé pátrání a uzavřela přístupy do okolních palestinských obcí. Vojáci ho vypátrali u jeho vozidla v Kablánu. Podle armády se bránil zadržení a pokusil se vojáky napadnout nožem. Velitel roty 411. dělostřeleckého praporu ho poté zastřelil. V Kablánu byl zadržen také útočníkův bratr. https://t.co/3UGDkozpHB

Taky Názor.

„Návrat velkého blondýna“ aneb „Velký blondýn opět utahuje smyčku...“

Přátelé, někdy se nestačím divit, kam až dokáže dosáhnout drzost a namyšlenost některých lidí, kteří se díky vůli občanů stali představiteli zákonodárné moci. Místo pokory a poctivé práce nastoupí pocit technokratické arogance a politického elitismu. Rázem začnou považovat občany za nesvéprávné bytosti. A nabydou dojmu, že mají právo chránit člověka před sebou samým. Občan je stále častěji považován za někoho, komu je potřeba organizovat život. Samozřejmě v jeho vlastním zájmu.

Nejprve přišel zákaz kouření v restauracích („protikuřácký zákon“). Jenom pro ty, kteří již zapomněli, uvádím, že vládla tehdy koalice ČSSD, ANO 2011 a KDU-ČSL!

Poté „pamlsková“ vyhláška. Opět připomínám, že vládla koalice ČSSD, ANO 2011 a KDU-ČSL. Tato vyhláška „vyhnala“ ze školních bufetů řadu běžných potravin.

A nyní ministr zdravotnictví Adam Vojtěch (ANO) přichází s podporou návrhu zakázat prodej energetických nápojů mladším šestnácti let. Návrh teprve vzniká, ale cíl je zřejmý...další zákaz ve jménu zdraví.

Společným jmenovatelem všech těchto kroků je přesvědčení, že stát ví lépe než občan, co je pro něj správné.

Jenže svoboda není odměna za správné chování. Svoboda znamená také možnost nést odpovědnost za vlastní rozhodnutí. Pokud se smí rozhodovat jen tehdy, když stát souhlasí, není to svoboda. Je to život na vodítku.

Nejvíce je to vidět na zákazu kouření v restauracích. Opravdu měl stát právo říci soukromému podnikateli, jak bude provozovat svůj vlastní podnik? Restaurace není státní úřad. Je to majetek člověka, který do ní investoval své peníze, nese podnikatelské riziko a měl by mít právo rozhodnout, zda bude jeho podnik kuřácký, nebo nekuřácký. Hosté přece nejsou nesvéprávní. Mohou si vybrat, kam půjdou.

A „pamlsková“ vyhláška? Děti neprestaly mít rády sladkosti. Jen si je začaly kupovat cestou ze školy v nejbližší večeře nebo vietnamském obchodě. Bez jakékoli kontroly školy. Výsledek? Regulace změnila místo nákupu, nikoli lidské chování.

Stejnou logiku dnes slyšíme u energetických nápojů. Ano, mohou být zdravotním rizikem. Stejně jako cigarety, alkohol, přejídání, nedostatek pohybu, několik hodin denně na sociálních sítích či to, že si mnozí zvykají za sebe nechat přemýšlet a tvořit AI.

Ale opravdu chceme žít ve státě, který bude postupně zakazovat všechno, co může člověku škodit? Kde je ta hranice?

Jednou to budou energetické nápoje, podruhé sladké limonády, potřetí tučné maso. Pak možná cukr, sůl nebo povinný počet kroků denně. Každý zákaz totiž přichází se stejným argumentem: „Je to pro vaše dobro.“

Jenže právě ve jménu dobra se svoboda omezuje nejsnáze.

Úlohou státu je chránit občany před zločinem, násilím a bezprávím. Ne přebírat roli rodiče, lékaře, výživového poradce ani vychovatele. Pokud budeme každé lidské selhání řešit zákazem, jednoho dne zjistíme, že už nám nezůstalo mnoho věcí, o kterých si smíme rozhodnout sami.

A to není zdravější společnost.

To je vězení, basa, loch...

Za chvíli budeme v pozici otroků, kterým bude odepráno rozhodovat o sobě samých. Každá vteřina našeho života bude v souladu s nějakým předpisem. A pokud si to necháme líbit, nebude trvat dlouho, kdy někdo přijde s tím, že původcem zla je zlá myšlenka...a budeme nosit v hlavách čipy coby „čtečky myšlenek“...a věrte, že by se zase našla spousta pitomečků, kteří by to obhajovali s tím, jak to

přispívá k pocitu bezpečí...a ještě rádi by si je nechali nainstalovat...

A víte co? Při ťukání těchto slov do počítače se občas závistivě podívám z okna...banda cikáňat tam jezdí na čemsi, co připomíná kolo...v poměru čtyři na jedno „vozítko“...bez helem. Ječí, užívají si...nespoutaně...jako my kdysi. Vzpomínáte, když vás táta vozil před sebou po vesnici na motorce...bez helmy...a vy jste výskali radostí...??? Bože...tak ráda bych ty časy vrátila! Všimli jste si...jak jsme se nechali tou vysněnou „svobodou“...SPOUTAT!?

P. S. Říkají nám, co máme jíst, čím máme jezdit, kde máme bydlet, čím máme topit, jak máme platit, komu máme fandit, co smíme nahlas říkat...kam až to necháme zajít?!

Eva Kaprálová, PRO - Právo Respekt

5. května 1945 je z pankrácké věznice osvobozen pražskými povstalci brigádní generál Zdeněk Novák, který se i přes své podlomené zdraví ihned zapojuje do řízení operací povstaleckého velitelství „Alex“. Jak už to tak bývá, 3. ledna 1951 je zatčen, zbaven všech vojenských funkcí, hodností a propuštěn z vojenské činné služby. V roce 1954 byl odsouzen k 18 letům za velezradu a uvězněn. V roce 1956 byl na základě prezidentské milosti propuštěn.

Zajímavosti. Víte,že....

Skutečně kváskové pečivo s vysokým stupněm prokvašení je o mnoho lepší než samozvané „celozrnné“ pečivo.

Ovesné vločky mají své místo v jídelníčku a vláknina z nich může být velmi přínosná, jen jako základ jídla pro většinu (neaktivních) lidí prostě nesedí. Důležité je upřednostnit protein a zdravé tuky. Údajně oves ničí střevní stěnu.

Ryby jsou obrovské téma – dejte pozor na dravé mořské velké ryby, které žijí dlouho. Prioritizujte malé rybičky jako sardinky, ančovičky, apod.

Hovězí maso, které je opravdu krmené trávou/senem má opravdu perfektní složení tuků (omega3 a omega 6) a podobá se rybě .

Obecné hodnocení potravin není pro konkrétního člověka bohužel tak moc hodnotné, protože 100 lidí bude mít 100 různých jídelníčků, co jim bude fungovat přesně na jejich životní styl. V tom je klíč. Vědět, jak to vše nastavit pro mě s mým pohybem, stresem, prací, apod...

Recept No.709

STŘAPATÁ POLÉVKA

aneb - když babi vařila z vody po šulánkách

U nás sa takové polévky nevařily proto, že by negdo otevřel kuchařku, nasadil brýle a řekl si: dneskaj provedeme gastronomický experiment.

Taková polévka vznikla proto, že na plotně zůstal hrnec vývaru po šulánkách. Nebo po zemákových knedlích. Voda hustá, bramborová, trochu moučná, trochu slaná, voněla po těstě a po

kuchyni, kde sa nevyhazovalo nic, co ešte mohlo človeka zahráť od žaludku až po dušu.

Babička sa na ten hrnec poďívala, zvedla pokličku, pričuchla a pravila:

„Tož totok přecaj nevyleju. To by byl hřích.“

A bylo rozhodnuto.

Na kamnách zapraskalo polénko, po kuchyni sa protáhla vúňa másla, cibule, mrkve a hřibů. Děcka seděly u stola, jeden ogar dlúbal nožem do lavice, druhý čekal, estli z toho bude neco pořádného, lebo zas enem nejaká „voda s čímsi“. Babička sa otočila, mrkla po nich a řekla: „Počkajte, až vám to začne lupat’ za ušima.“

A začala vařit’ Střapatů.

- 1 litr vývaru - jakéhokoliv (nejlepší je voda po šulánkách nebo po bramborových knedlících, protože ta už má v sobě zemákovou dušu)
- 300 g brambor
- 3 vejce
- 1 mrkev
- 1 cibule
- pár hub nebo žampionů
- 100 g polohrubé mouky
- máslo
- sůl
- pepř
- pažitka, petrželka nebo libeček na posypání

Postup

- Cibuli nakrájíme nadrobno, mrkev na kostičky a houby nebo žampiony na plátky. V hrnci rozehřejeme kousek sádla nebo másla a zeleninu s houbami na něm pomalu osmahneme, až cibule zesklovatí a mrkev pustí barvu.

- Potom vše zalijeme vývarem. Ideálně tím po šulánkách nebo zemňákových knedlích. Ten obyčejný hrnec vody je totiž v tu chvíli poklad. Má v sobě múku, zemáky, sůl a vzpomínku na to, co sa jedlo před chvílí.

- Zemáky oškrábeme a nastrouháme nahrubo. Přidáme jedno vejce, polohrubou mouku, trochu soli a uděláme měkké zemňákové těsto. Nemá být tvrdé jak podrážka, ale ani řídké jak politický slib.

- Jakmile polévka vře, nožem nebo lžičkou z těsta odkrajujeme malé kousky přímo do hrnce.

Babička to dělávala nožem o okraj prkénka. Šup, šup, šup .. jeden střepec za druhým. Proto Střapatá. Protože v hrnci neplavaly uhlazené knedlíčky z hotelové školy, ale poctivé domácí cuchance, co měly charakter.

- Vaříme, dokud nočky nevyplavou nahoru. Pak rozkvedláme zbylá dvě vejce a tenkým pramínkem je vlijeme do vařící polévky. Lehce promícháme, aby vejce udělala krásné střapaté cáry.

- Dochutíme solí a pepřem. Na talíři posypeme pažitkou, petrželkou nebo libečkem.

A když sa to nėslo na stůl, babička dycky říkala: „Polévka má byt’ taková, aby člověka nezabila hladem ani rozumem.“

A měla pravdu.

Střapatá polévka není žádná paráda pro nóbl restauracu. Je to polévka z chalupy, z kamen, z hrnce po šulánkách, z ruky, kerá uměla šetřit a přitom člověka pohladiť.

Trochu zemáků, trochu vajec, trochu mouky, cibula, mrkev, pár hub .. a z obyčejné vody sa stane talěr, po kterém člověk sedí chvíli potichu. A to je u dobrej polévky dycky největší pochvala.

Nikola Tesla zemřel v bídě a s holubem v náruči. Edison ho okradl, Trumpův strýc prošetřoval

Petr Vysloužil kronoqa cz 2026

Dnes 7.1 je to přesně 83 let, co v hotelovém pokoji číslo 3327 vydechl naposledy muž, který doslova rozsvítil svět. Nikola Tesla dal lidstvu střídavý proud, rádio i dálkové ovládání, přesto umíral jako zchudlý podivín, o kterého se zajímala už jen FBI a hotelový personál. Jeho konec byl smutnou tečkou za životem génia, který neuměl prodávat sám sebe a věřil, že pracuje pro dobro lidstva.

Krotitel Niagary a otec dronů

Zatímco Edison sázel na žárovky, Tesla chtěl ovládnout přírodní živly. Jeho největším hmatatelným triumfem se stalo zkrocení Niagarských vodopádů. V roce 1895 tam spustil první velkou vodní elektrárnu na světě. Tím definitivně vyhrál takzvanou válku proudů, protože ukázal, že jeho střídavý systém dokáže přenést energii na obrovské vzdálenosti, konkrétně do 35 kilometrů vzdáleného Buffala. Do té doby se elektřina ztrácela po pár metrech vedení.

Jeho inženýrský mozek však šel ještě dál. Už v roce 1898 předvedl v Madison Square Garden něco, co diváci považovali za černou magii. Do bazénu vypustil železnou loďku, kterou ovládal bez jediného drátu. Lidé hledali uvnitř trupu cvičenou opici, ale Tesla jim právě představil předchůdce dnešních dronů a robotiky. „*Toto není jen nová hračka, ale počátek rasy robotů, kteří budou vykonávat práci místo lidí,*“ řekl tehdy vizionářsky pro americký tisk. Jeho patent na dálkové ovládání se stal základem pro dnešní televize, garážová vrata i vojenské technologie.

Paprsky smrti a focení myšlenek

Na sklonku života se Teslova mysl toulala v oblastech, kam se báli vkročit i autoři sci-fi. Světová média fascinoval konceptem zbraně zvané Teleforce, kterou novináři překřtili na paprsek smrti. Tesla tvrdil, že dokáže vystřelit koncentrovaný proud částic, který zničí letadla na vzdálenost stovek kilometrů. Chtěl tím vytvořit neviditelnou zeď kolem každého státu a ukončit veškeré války.

Mezi jeho neuskutečněné teorie patřil i kapesní oscilátor, údajně schopný vyvolat zemětřesení a zbořit Brooklynský most během několika minut. Ještě bizarnější byla jeho myšlenka na fotografování myšlenek. Věřil, že každá myšlenka vytvoří obraz na sítnici oka a tento obraz lze vyfotit a promítnout na plátno. „*Bude možné číst myšlenky druhých jako otevřenou knihu,*“ prohlásil v roce 1933 pro Kansas City Journal-Post. Ačkoli tyto vynálezy zůstaly jen na papíře, FBI je po jeho smrti brala smrtelně vážně.

Smrt v pokoji 3327

Nikola Tesla strávil poslední roky svého života v hotelu New Yorker, kde se z něj stal samotářský podivín. Personál ho našel mrtvého až 8. ledna ráno, ačkoli zemřel o den dříve, tedy 7. ledna 1943. Pokojská Alice Monaghanová vstoupila do jeho pokoje navzdory cedulce „Nerušit“, kterou tam vynálezce nechal vyvěšenou. Přivolaný lékař následně konstatoval smrt způsobenou koronární trombózou.

Tesla ke konci života zcela rezignoval na světské požitky. Živil se převážně mlékem, chlebem, medem a zeleninovými šťávami. Jeho jedinými skutečnými přáteli byli holubi, které chodil krmit

do parku a dokonce si ty zraněné nosil do hotelu. K jedné bílé holubici měl obzvlášť silný vztah. O tomto poutu dokonce prohlásil, že ji miloval tak, jako muž miluje ženu. Tento obraz osamělého starce s ptákem v náruči ostře kontrastuje s jeho mládím, kdy byl oslavovanou celebritou New Yorku.

Operace FBI a strýc Donalda Trumpa

Ihned po oznámení Teslovy smrti se rozjela utajovaná operace amerických úřadů. Do hotelu vtrhla FBI a zabavila veškerou pozůstalost, aby zajistila, že se Teslovy nápady nedostanou do rukou nepřátel. Ředitel FBI J. Edgar Hoover označil tyto materiály za přísně tajné. Úřady se obávaly především informací o paprsku smrti.

Zajímavou postavou v tomto příběhu je Dr. John G. Trump, strýc současného prezidenta USA Donalda Trumpa. Právě on byl pověřen odborným posouzením zabavených dokumentů. Ačkoli došel k závěru, že záznamy obsahují spíše filozofické a spekulativní úvahy než funkční principy, část archivů se záhadně ztratila. Když se později po dlouhých soudních tahanicích posílalo Teslovo dědictví jeho synovci do Bělehradu, z původních 80 beden jich do Evropy dorazilo pouze 60.

Česká stopa a americký podraz

Génius měl ve svém životopise i krátkou českou kapitolu. V roce 1880 bydlel v Praze v ulici Ve Smečkách 13 a navštěvoval přednášky na filozofické fakultě. Během tohoto období navštěvoval cvičení u fyzika Karla Domalípa a ovlivnil ho i Ernst Mach. Praha na něj zřejmě zapůsobila, protože později zaslal městu děkovný dopis, v němž vyjádřil obdiv k československému lidu jako nositeli poctivě vzdělanosti.

Mnohem tvrdší lekci mu však udělila Amerika, konkrétně Thomas Alva Edison. Když Tesla začínal v jeho firmě, Edison mu slíbil 50 tisíc dolarů, pokud se mu podaří vylepšit jeho neefektivní motory. Tesla úkol splnil, ale peněz se nedočkal. Edison se mu vysmál s tím, že nerozumí americkému humoru. Tesla okamžitě podal výpověď. Později udělal další osudové finanční rozhodnutí, když roztrhal smlouvu s Georgem Westinghousem, aby jeho firmě ulevil. Tímto gestem se dobrovolně připravil o miliony dolarů na licenčních poplatcích, které by mu zajistily bezstarostné stáří.

Velký nájezd na Alžír a ukončení otrockých trhů v severní Africe.

Historici odhadují, že od roku 650 po 60. léta 20. století bylo arabskými otrokáři zotročeno 10 až 18 milionů lidí z Evropy, Asie a Afriky přes Rudé moře, Indický oceán a poušť Saharu. Unesených a zotročených Evropanů byly skoro dva miliony, přičemž Berberi, Arabové a i Turci unesli nejvíce lidí během svých nájezdů na evropská pobřeží v Itálii, ve Španělsku, ale v Anglii i v Irsku. Evropští muži byli na trzích v severní Africe ceněni pro svou zručnost, evropské ženy zase byly ozdobou každého harému a muslimského boháče, a ty s nejsvětější kůží a vlasy měly největší cenu. O existenci s bílých otroků Evropané samozřejmě věděli, ale kvůli nekonečným válkám mezi evropskými státy, byl tento problém v pozadí a neřešil se.

Poprvé o něm začal nahlas mluvit britský admirál sir Sidney Smith. Tento vášnivý odpůrce bílého otroctví založil hnutí **Společnost rytířů osvoboditelů bílých otroků**, který začalo být velmi známé a rychle získávalo vlivné členy. V roce 1814 byl ustanoven Vídeňský sněm, kde na

konci napoleonských válek evropští vladaři rozhodovali o budoucnosti Evropy a míru. Smith využil vlivných členů rytířů, kteří mu umožnili na kongresu vystoupit. Smith hlavy států upozornil, že jen za 17. a 18. století unesli muslimští piráti 1 000 000 Evropanů a v severní Africe úpí v otroctví desítky tisíc jejich krajanů. Nejmocnější evropští politici důrazně otroctví odsoudili, ale vše zůstalo jen u toho. K vojenské operaci se neměla žádná země a Evropané v otroctví byli ponecháni osudu. Vše se změnilo další rok, kdy Američané poslali do severní Afriky loďstvo a američtí vojáci donutili berberské vládce, aby propustili všechny americké otroky. To naštvalo evropskou veřejnost, protože když mohli své lidi osvobodit Američané, proč to neudělali i Evropané?

Jako první začal jednat britský ministr zahraničí lord Castereagh, který v létě roku 1816 přesvědčil vládu, aby vyslala do Středozemního moře loďstvo, které si mělo tvrdě a rázně vynutit propuštění všech evropských otroků a ukončení otroctví. Velením expedice byl určen člen rytířů admirál Edward Pellew a jako cíl nájezdu byl vybrán Alžír, kde muslimové drželi nejvíce bílých otroků a nacházel se největší trh s otroky. Tím se měl vyslat do Tunisu, Maroka a Tripolisu jasný vzkaz, že když neosvobodí své bílé otroky, jsou další na řadě.

Britská flotila čítala 18 válečných lodí a u Gibraltaru se k nim přidalo 6 holandských lodí, jejichž kapitáni chtěli přiložit ruku k dílu. Alžírský bej Umar o chystaném nájezdu věděl, a tak povolal do zbraně tisíce zkušených vojáků a posílil obranné pozice města. Spojenecká flotila dorazila k Alžíru koncem srpna 1816. Pellew zakotvil se svou vlajkovou lodí v alžírské zátocy a k Umarovi vyslal poselství, v němž mu dal hodinu na to, aby kapitulovat, osvobodil všechny otroky a zavázal se, že se zřídka obchodu se zajatými Evropany. Umar se neobtěžoval odpovědět a místo toho na spojenecké loďstvo vypálila jedna pobřežní baterie. Pellew na své lidi pozvedl klobouk vysoko nad hlavu, chvíli jej podržel bez hnutí vzhůru, aby tento domluvený signál viděl každý velitel ve flotile a jím mávl dolů. Jakmile tak učinil, zátoku naplnil hromový hřmot a všechny spojenecké lodi zahájily drtivou palbu. Zatímco obyvatelé Alžíru běhali vyděšeně po ulicích a hledali nějaký úkryt, bušila spojenecká děla do pevností, dělových baterií a domů kolem přístavu a drtily město svými střelami jako ohnivými biči.

Bejovi vojáci se ale z prvního šoku rychle vzpamatovali, začali spojencům klást tuhý odpor a na Pellewovu flotilu páliło stále více děl. Spojenecké ztráty narůstaly a například válečná loď Impregnable přišla v boji o 150 mrtvých a raněných mužů. K dělům se připojili i muslimští ostrostřelci, kteří cílili na důstojníky v pestrých uniformách, aby podkopali morálku britských a holandských námořníků. Kulkám z mušket se nevyhnul ani Pellew, kterému dvě kulky prolétly uniformou a třetí mu roztrátila dalekohled, který svírat pod levou paží. Síla Umarových sil s každou hodinou rostla a muslimská děla svými těžkými střelami tříštila lodní žebroví a ochromovaly lanoví a plachty. Na palubách lodí se vršila mrtvá a raněná těla a námořníci klouzali po prolité krvi. Pellew ale odmítal ustoupit, bojoval zarputile dál a jeho muži odhodlaně nepřestávali střílet z děl. Po bitvě Pellew napsal: „, Bitva byla doslova zápasem mezi hrstkou Britů a Holanďanů ve službách ušlechtilé věci křesťanství a hordou muslimských fanatiků. "

Když se nad Alžírem snesl soumrak, začaly mít evropské zbraně konečně převahu. Za deset hodin bitvy vypálily děla spojeneckých lodí přes 50 000 dělových kulí, které změnilly nepřátelské baterie v trosky. Po zničení děl se Pellew mohl zaměřit na velké pirátské loďstvo, které zatím vynechal. Zápalně šrapnely proměnily lodě muslimských pirátů v jednu ohnivou kouli a oheň se v rychlosti rozšířil do zbrojnice, kde explodovala munice, do přístavních skladů, a záhy se octl v plamenech celý přístav a oheň se šířil dál do centra města. Pellew hodlal pokračovat v boji hned následující ráno, ale už to nebylo nutné. Velká část města ležela v troskách, přičemž se sotva našel dům, který by nebyl poškozen. Bej Umar si uvědomil, že dál bojovat už nemůže a bezpodmínečně kapituloval. V boji zemřelo 141 spojeneckých námořníků a vojáků, a přes 5000 Alžířanů, přičemž stovky dalších byly smrtelně zraněni.

1642 evropských otroků bylo během bitvy svázáno k sobě a byli odvedeni do podzemní jeskyně nad městem. Když bitva skončila, vymanili se z okovů a spěchali ven, aby přivítali své osvoboditele. Brity a Holanďany jejich bídný stav rozzuřil a jejich důstojníkům dalo velkou práci, aby je uklidnili a zabránili jim v lynčování muslimů. Propuštění otroci různých evropských národností ale své rány nevnímali, provolávali vojákům slávu, zpívali písně a volali: „ Ať žije anglický admirál! " Díky zprávám o zničení Alžíru se zřekly otroctví i Tunis, Tripolis a Maroko, velké tržby otroků skončily a všichni zbývající otroci propuštění. Berberští piráti ani po této lekci nepřestali podnikat své nájezdy, a tak Britové museli podniknout další trestnou výpravu v roce 1824. V roce 1830 zabrala celé pobřeží Alžíru Francie a Tunis byl obsazen v roce 1881. Pirátům poté jako bezpečný přístav sloužil pouze Tripolis, který obsadili Italové v roce 1911.

Nevidomí

Zrakově postižení lidé čelí mnoha výzvám, které se pro vidícího člověka mohou zdát nepředstavitelné. Tyto výzvy nejsou jen psychologické, ale i např. sociální. Jedním z aspektů, s kterými se musí nevidomí denně potýkat, je interakce s vidícími lidmi. Nevidomý člověk je nucen vědomě se učit to, co vidoucí dělá automaticky. Musí neustále analyzovat, porovnávat a zapamatovávat si tisíce sluchových, hmatových a čichových „ podnětů “, aby si vytvořil vlastní obraz světa. To vyžaduje kolosální soustředění a intelektuální úsilí. Když tedy mluvíme o „ zesílených smyslech “ nevidomých, nemluvíme o superschopnostech, ale o nejvyšším mistrovství ve využívání zdrojů, které jsou každému z nás dány, ale které my, vidoucí, často zanedbáváme a spoléháme se na svůj dominantní smysl - zrak. Jejich svět je připomínkou toho, kolik nám uniká tím, že se díváme, ale nevidíme, posloucháme, ale neslyšíme, hmatáme, ale necítíme.

Fantomové vidění: syndrom Charlese Bonneta a halucinace.

Svět člověka, který ztratil zrak, je plný nejen tmy a zvuků, ale i duchů. Někdy mozek, zbaven obvyklého toku vizuálních informací z očí, začne sám generovat obrazy a vytvářet živé, komplexní a naprosto realistické halucinace. Tento ohromující a stále málo pochopený jev je známý jako syndrom Charlese Bonneta (CBS). Byl pojmenován po švýcarském přírodovědci a filozofovi z 18. století, který tento jev poprvé popsal při pozorování svého dědečka, který v

důsledku šedého zákalu téměř úplně oslepl. Jeho dědeček, ačkoli měl zdravý rozum a paměť, začal před sebou „ vidět “ lidi, zvířata, budovy a vzory, které tam ve skutečnosti nebyly. Chápal velmi dobře, že se jedná o halucinace, a dokázal je klidně a důkladně popsat.

Charles Bonnetův syndrom není duševní onemocnění. Není spojen se schizofrenií, demencí ani jinými poruchami. Jedná se o typ „ fantomové bolesti “ zrakového systému. Když zraková kůra přestane přijímat signály ze sítnice, „ neusne “, ale naopak se může stát hyperaktivní. Neurony, zbavené vnější stimulace, začnou spontánně stimulovat a mozek tuto aktivitu interpretuje jako skutečné vizuální obrazy. Je to podobné, jako když člověk s amputovanou nohou může nadále pociťovat bolest nebo svědění v ní. Mozek se snaží „ doplnit “ chybějící část reality a zaplnit prázdnotu vlastními výtvoři.

Halucinace u SBS mohou být velmi rozmanité. Nejčastěji lidé vidí geometrické vzory, mřížky a cihlové zdivo a často se však objevují i mnohem složitější obrazy. Pacienti popisují, jak se jejich pokoj náhle zaplnil lidmi v dobových kostýmech, kteří tiše chodí nebo sedí, ale neinteragují. Mohou vidět exotická zvířata, fantastické krajiny a tváře cizích lidí, kteří se někdy přibližují a pak mizí. Charakteristickým rysem těchto halucinací je jejich „ neškodnost “. Zřídka jsou děsivé nebo hrozné. Připomínají němý film promítaný mozkiem na vnitřní obrazovku. Osoba si obvykle zachovává kritický postoj k tomu, co se děje, a chápe, že to vše je jen výplod její fantazie.

Tento syndrom je poměrně častý, zejména u starších lidí, kteří ztrácejí zrak v důsledku onemocnění, jako je věkem podmíněná makulární degenerace, glaukom nebo diabetická retinopatie. Odhady se liší a pohybují se od 10 % do 40 % pacientů s významnou ztrátou zraku. Mnoho lidí se však bojí sdělit lékařům nebo rodinným příslušníkům své halucinace ze strachu, že budou považováni za blázný. To je vede k tomu, že trpí sami a prožívají neustálou úzkost a strach. Proto je důležitým úkolem vzdělávat lékaře a psychology o syndromu Charlese Bonneta a vysvětlovat jeho neurologickou podstatu. Už jen samotné vědomí, že se nezblázníte, ale že váš mozek jen hraje triky, může přinést obrovskou úlevu.

Charles Bonnetův syndrom není jen lékařskou zvláštností, ale také jedinečným oknem do tvůrčí laboratoře našeho mozku. Ukazuje, že mozek není pasivním zapisovačem reality, ale jejím aktivním konstruktérem. Neustále konstruuje modely, hypotézy a vyplňuje mezery. A když je jeden z těchto informačních kanálů zablokován, začne improvizovat a vytvářet si vlastní světy z fragmentů vzpomínek, obrazů a asociací. Tyto fantomové vize jsou důkazem nevyčerpatelné kreativity našeho vědomí, jeho neochoty přijmout prázdnotu. Připomínají nám, že hranice mezi vnímáním a představivostí, mezi realitou a halucinacemi, je mnohem tenčí a svěvolnější, než si myslíme. A i v naprosté tmě náš mozek dál maluje a vytváří svá rozmarná a tichá mistrovská díla.

Technologický vhled: Od hole k bionickému oku.

Po staletí byly hlavními pomůckami nevidomých jejich vlastní vylepšené smysly a jednoduché, ale důmyslné pomůcky: hůl nebo hůl k „ nahmatání “ cesty a věrný vodící pes. V 19. století se k tomuto arzenálu přidal další skvělý vynález: písmo s reliéfními tečkami od Louise Brailly, které otevřelo svět psaného slova nevidomým. Skutečná

revoluce v technologiích pro nevidomé však nastala ve druhé polovině 20. a na začátku 21. století. Pokroky v elektronice, informatice a neurobiologii daly naději, že fyzickou slepotu lze, ne-li zcela překonat, tak alespoň významně kompenzovat.

Prvním krokem byl vznik „ mluvících “ zařízení. Čtečky obrazovky, jako například JAWS nebo NVDA, se naučily číst nahlas vše, co se dělo na obrazovce počítače nebo chytrého telefonu. To otevřelo nevidomým přístup k internetu, e-mailu, textovým editorům - k celému světu informací, který jim byl dříve nepřístupný. Objevily se GPS navigátory pro chodce, které poskytovaly slovní pokyny, a zařízení schopná rozpoznávat a mluvit text z jakéhokoli povrchu nebo identifikovat nominální hodnotu bankovek. Tyto technologie sice nevrací zrak, ale dávají lidem nezávislost a soběstačnost v každodenním životě.

Ale nejdivočejší sny vědců a inženýrů se točí kolem vytvoření „ umělého vidění “ - technologií, které přenášejí vizuální informace přímo do mozku a obcházejí poškozené oči. Dnes to už není sci-fi, ale realita, i když v raných fázích vývoje. Jednou z nejslibnějších oblastí jsou sítnicové implantáty neboli „ bionické oči “. Systém jako Argus II se skládá z miniaturní videokamery integrované do brýlí, externího procesoru, který převádí video signál na elektrické impulsy, a pole elektrod implantovaných na sítnici. Tyto elektrody stimulují zbývající zdravé buňky sítnice, které pak vysílají signály do mozku.

Co člověk s takovým implantátem „ vidí “? Není to plné vidění, jako u vidícího člověka. Pacienti to popisují jako vnímání záblesků světla neboli „ fosfénů “, které tvoří obrysy objektů. Dokážou rozlišit světlo od tmy, vidět dveře, obrys osoby nebo velká písmena na obrazovce. To nestačí k přečtení nebo rozpoznání obličejů, ale stačí to k získání větší prostorové nezávislosti. Jeden pacient, který dostal takový implantát, uvedl, že poprvé po mnoha letech byl schopen samostatně chodit po chodníku bez obav z nárazu do překážky. To je obrovský průlom, který obnovuje svobodu pohybu.

Další, ještě složitější přístup, zahrnuje kortikální implantáty, které stimulují nikoli sítnici, ale samotnou zrakovou kůru. Tento přístup by mohl pomoci i lidem s úplným poškozením zrakového nervu. Probíhá také výzkum v oblasti optogenetiky - revoluční techniky, která využívá genetické inženýrství k tomu, aby se mozkové neurony staly citlivými na světlo. Teoreticky by to mohlo umožnit zapínání a vypínání specifických oblastí zrakové kůry pomocí světelných pulzů, čímž by se v mozku vytvářely umělé vizuální obrazy.

Všechny tyto technologie jsou stále v experimentální fázi a dostupné pouze velmi omezenému počtu pacientů. Jsou drahé, složité a vyžadují dlouhou rehabilitaci. Výsledky jsou stále skromné, ale nabízejí naději. Historie technologií pro zrakově postižené je příběhem neustálého pokroku, příběhem o tom, jak lidská mysl vzdoruje omezením přírody. Od jednoduché dřevěné hole až po nejsložitější neuronové rozhraní vidíme stejnou touhu – obnovit ztracené spojení lidí se světem, umožnit jim ho „ vidět “ novým způsobem. A možná v budoucnu bude mít otázka „ Co vidí nevidomí? “ zcela jinou odpověď, takovou, jakou si dnes ani nedokážeme představit.

Proč se Rakousku po druhé světové válce podařilo uniknout trestu.

Honza Řecký

Historie nám říká, že Rakousko bylo připojeno k Německé říši na jaře roku 1938. Anšlus byl potvrzen referendem, ve kterém 99,7 % voličů hlasovalo pro připojení k Německu. Přestože hlasování nebylo tajné, probíhalo v zlověstné atmosféře a Němci zabránili přibližně 8 % potenciálních voličů - Židů a levicových aktivistů - v hlasování vůbec, je obecně uznáváno, že drtivá většina Rakušanů s anšlusem souhlasila.

V následujících letech se mnoho Rakušanů bezproblémově integrovalo do institucí Třetí říše, a to včetně těch, které byly odpovědní za represivní politiku a genocidu. Například se odhaduje, že Rakousko, které tvořilo přibližně 8 % obyvatel Říše, poskytlo až 14 % členů SS a až 40 % dozorců v koncentračních táborech. Rakouskou národnost měli takové nechvalně známé osobnosti, jako byl šéf RSHA Ernst Kaltenbrunner, říšský komisař pro okupované Nizozemsko Arthur Seyss-Inquart a organizátor holocaustu v Polsku a Itálii Odilo Globocnik. Sám Adolf Eichmann, narozený v Německu, vyrůstal a rozvíjel svou osobnost v Rakousku a právě odtud nejraději verboval své nohsledy k organizaci holocaustu v celé Evropě.

Zdálo by se, že Spojenci měli tisíc důvodů hnát Rakušany za jejich podíl na válce a obrovských zločinech k odpovědnosti, ale stal se opak. V listopadu 1943 Spojenci vydali tzv. Moskevskou deklaraci, v níž prohlásili anšlus za neplatný a uznali Rakousko za „první oběť Hitlerovy agrese“. Spojenci naivně doufali v posílení separatistických tendencí v Rakousku, k čemuž však nikdy nedošlo. V téže deklaraci sice stálo, že se Rakousko nevyhne odpovědnosti za účast ve válce na straně Německa, ale Rakušanům se podařilo odpovědnosti vyhnout.

27. dubna 1945 ve Vídni dobyté sovětskými vojsky vyhlásila Prozatímní vláda složená ze sociálních demokratů, komunistů a křesťanských demokratů vznik „Druhé rakouské republiky“. Členové vlády, kteří, abychom byli spravedliví, pod nacistickým režimem z velké části trpěli, argumentovali, že jelikož rakouská státnost v letech 1938/45 neexistovala, mělo by za nacistické zločiny nést odpovědnost pouze agresivní Německo, nikoli mírumilovné, nově osvobozené Rakousko.

Slovy badatele Rainera Lepsiuse Rakousko svou vinu „externalizovalo“ a zcela ji přesunulo na svého severního souseda. Například v průběhu druhé poloviny 20. století rakouské úřady drze odmítaly židovským žadatelům restituci „arizovaného“ majetku a přesměrovaly všechny nároky na Německo, které bylo podle rakouských úřadů za holokaust odpovědné.

Tento vylhaný mýtus o Rakousku jako „první Hitlerově oběti“ usnadnil integraci mnoha bývalých nacistů do poválečné společnosti, neboť i oni byli nyní vykreslováni jako „oběti“, oklamané a zrazené zrádným padouchem. Zajímavé je, že tato neochota mít něco společného s porážkami Němci posílila rakouskou národní identitu, která se v meziválečných letech první republiky obyvatelům země nikdy plně neujala. Vrcholem, zvláštního "postoje Rakouska k minulosti bylo zvolení prezidentem Kurta Waldheima, bývalého důstojníka Wehrmachtu, který byl během války zapleten do temných akcí na Balkáně. Předpokládá se, že se masakrů přímo

nepodílel, ale nemohl o nich nevědět a zcela jistě se je nesnažil zastavit. Teprve masivní mezinárodní skandál, který vedl k izolaci Rakouska v zahraniční politice, posunul rakouskou historickou paměť vpřed. V 90. letech 20. století rakouské úřady historickou odpovědnost své země za nacistické zločiny uznaly a v roce 2000 souhlasily s restitucí a odškodněním židovských obětí a otrockých dělníků - tzv. ostarbeiterů. 55 let po konci války, když většina obětí již nežila.

Připomíná mi to vnitrostranický převrat 1989.

Kdy naši vedoucí soudruzi soukmenovci, po dohodě s panem presidentem byli po roce 1989 pod ochranou, aby je nikdo nemohl zavřít či dokonce jen jmenovat.

Jan Wiendl

Jan Wiendl: *"Myslel jsem si, že ta jízda nikdy neskončí... Táta zemřel včera, 26. června 2026, před půlnocí v Ústřední vojenské nemocnici v pražských Střešovicích. Kdo jste ho znali, vzpomeňte na něho, prosím, v dobrém."*

Vzpomínáme a bylo nám ctí... Upřímnou soustrast celé rodině našeho milého, nezapomenutelného Františka Wiendla, který se dožil úctyhodných 102 let...

František Wiendl nám v rámci natáčení vyprávěl mimo jiné o květnovém povstání v Klatovech: "Praha volala o pomoc, což byl signál pro vypuknutí povstání, proto se u Wiendlů sešla odbojová skupina Lidice. Ale nikdo nevěděl co dělat, protože táta se pátého května teprve vracel do Klatov a potom zámířil rovnou na radnici, kde se vytvořilo ústředí odboje. Takže to dali na mne. Říkali: ‚Ty o všem víš, tak nás ved!‘ Věděl jsem, že máme zajistit stadion a spinačku. Tak jsem rozdělil úkoly a šli jsme na stadion. Mohli jsme to odnést, Němci nás mohli postřílet, ale neudělali to. Šli jsme k nim a vymyslel jsem takový plán. Řekl jsem jim: ‚Podívejte se, Američané už jsou tady, jsme s nimi ve spojení. Bylo by dobrý, abyste složili zbraně. My vám zajistíme volný odchod do kasáren.‘ Německý četař dal nastoupit posádku na stadion, naši lidé si vzali jejich pušky na ramena, obstoupili četů a doprovodili ji do kasáren. Získali jsme spoustu zbraní. Potom jsme šli odzbrojit kulometná hnízda. Tam jsme dostali ještě panzerfausty, těžké kulomety... Poslal jsem spojku na radnici, aby poslali nákladňák, na který jsme to všechno naložili a odvezli. Potom už byl klid, na Hůrce nikdo nebyl a čekali jsme na Američany.“

František Wiendl se narodil 31. prosince 1923 v Klatovech. Jeho tatínek František Wiendl st. byl tesařský mistr, za první světové války byl v ruském zajetí a roku 1917 tam zažil říjnovou revoluci. Tato zkušenost ovlivnila postoj rodiny ke komunismu. Za druhé světové války se otec i syn zapojili do druhého protinacistického odboje, otec byl členem skupiny ÚVOD, na rozdíl od svých kamarádů a známých nebyl odhalen a uvězněn. Proto po vypálení Lidic založil vlastní odbojovou skupinu, kterou nazval na památku vyhlazené vesnice Lidice. Do ní se zapojil i syn. Činnost spočívala ve finanční podpoře rodin uvězněných mužů, vyjadřování odporu letáky, v shromažďování zbraní a přípravě povstání. Skupina se později napojila na odbojovou organizaci Niva, která měla povely od Rady tří a spojení do zahraničí. V květnu 1945 povstání propuklo i v Klatovech, 5. května odbojáři odzbrojili Němce a osvobodili město ještě před příchodem americké armády. Za protektorátu se

pamětník vyučil zedníkem a vystudoval průmyslovou školu stavební. Po válce (1945-1947) nastoupil základní vojenskou službu a absolvoval aspirantskou školu pro důstojníky v záloze. Nástup komunistů k moci a především smrt Jana Masaryka přiměla Wiendlovy a jejich přátele z války zapojit se do tzv. třetího odboje proti komunistům. Nejprve psali hlavně protikomunistická hesla, tiskli letáky. Od dubna 1949 také převáděli uprchlíky přes hranice, měli kontakty s agentem-chodcem Aloisem Suttým. Skupina byla rozbita postupně - nejprve byl kvůli zradě v listopadu 1949 zatčen František Wiendl s dalším spolupracovníkem. Na jaře 1950 pak zbytek skupiny, včetně agenta Suttého a otce Wiendla, který byl zatčen již podruhé. V prosinci 1950 byl soud, agent Suttý byl odsouzen k trestu smrti, který byl vykonán, František Wiendl st. k odnětí svobody na 25 let, pamětník k 18 letům vězení za velezradu. František Wiendl ml. byl vězněn na Jáchymovsku (Eliáš, Nikolaj, „L“ ve Vykmánově, Rovnost, tábor „C“) a od roku 1956 na Pankráci, kde pracoval v projekci, vězni tam navrhovali a připravovali projekty státních staveb. Jako projektant pamětník pracoval i po podmíněčném propuštění v roce 1960 a u tohoto zaměstnání zůstal až do důchodu. Roku 1964 se oženil s Janou Štorkovou, dcerou svého přítele z převaděčské skupiny, a roku 1969 se jim narodil syn Jan. Roku 1968 v Klatovech spoluzakládal pobočku K231, v březnu 1990 byl potom jedním ze zakládajících členů Konfederace politických vězňů. Po smrti Jana Prantla roku 2004 se stal předsedou klatovské pobočky Konfederace politických vězňů.

Více si o životním příběhu Františka Wiendla můžete přečíst v archivu Paměti národa: <https://www.pametnaroda.cz/cs/wiendl-frantisek-1923>

Neposílejte peníze v hotovosti na Noviny poštou!

Uložte **\$99.99** přímo do banky **ANZ**, na náš účet, **ale dejte nám vědět!**

B E J S A K :

BSB 012 030   Acc: 536002848

a aby se poznalo, kdo peníze ukládá, dejte tam vaše členské (na obálce před jménem) nebo telefonní číslo.

Děkujeme za Pomoc Novinám:

JÁ ze své penze - \$300.00

Magda Švaříček -----\$20.00

Češi opravdu nepotřebují zákon o eutanazii, prostě ve chvíli, kdy cítí, že nadešel jejich čas, odejdou v žabkách zemřít do Tater nebo do Alp.

Lituji dnešní školáky, které rodiče vozí skoro až do třídy autem. Vždyť kvůli tomu nemají ti chudáci ani čas si před vyučováním v klidu zapálit.

„Pane řediteli, jdu si stěžovat, Novák z 9.B mi řekl, že vypadám jako stará kráva.“

„Zasloužil by pár facek, už kolikrát jsem mu říkal, že nemá soudit lidi podle toho, jak vypadají.“

U soudu se řeší znásilnění. Soudce: „Jak vás mohl soused znásilnit na žebříku? To jste se nebránila?“

Poškozená: „Nemohla jsem. Jednou rukou jsem se držela žebříku a druhou rukou jsem si držela vyhrnutou sukni.“

Katolícké mše v Austrálii.

Bohoslužby: Sydney Slovenská omša ve slovenskom kostole sv. Cyrila a Metoda v Lidcombe - Každú nedeľu o 11 hod. České mše svaté snad někdy budou.
Melbourne – Letovisko „Šumava“ Peksa park Lockes Way, Belgrave South 3160, ph.9754 5159 Každou třetí neděli v měsíci je česká katolická pobožnost v 11. ráno. (mimo září kdy je svatováclavská pout' - podává se občerstvení - všichni vítáni
Slovenská Svätá Omša Každú štvrtú nedeľu o 12:00 hod v A'Beckett St., Kew; Slovinský kostol.

NSW

Sokol Sydney

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086,
Rezervace haly: **0404 849 888** ;
Hala prístupná pro sporty: Po-Ne 6:00-24:00
Restaurace/bar otevřená o slavnostech
Vice info online: www.facebook.com/sokolsydney
, www.sokolsydney.com.

CzechoSlovak Country klub v Sydney,

320 Devonshire Road, Kemps Creek 2178;
E-mail committeescscc@gmail.com, www.cscountryclub-sydney.com.au, Mob. Ph. 0434 143 148 , **02 9606 8703**

Restaurace otevřena:

• **Sobota: 12:00–22:00 (živá hudba)** a • **Neděle: 12:00–15:00**
Výběr Československých (lihovin) alkoholických nápojů.

Slovenská Katolícka Komunita Sydney Inc

30 Vaughan Street, Lidcombe, tel. 9649 2153
Potrebné informácie nájdete na
slovakcommunitysydney.com alebo
info@slovakcommunitysydney.com alebo priamo na
m: 0473 847 619 o. Janusz Skotniczny SVD

JIŽNÍ AUSTRÁLIE

Československý klub v Adelaidě,

51 Coglein Street, Brompton, SA 5007 tel.: 08 8346 4181
Bar a kuchyně v Československém klubu jsou v provozu
každý pátek od 18.00 do 23.00 hod. a některé předem
ohlášené neděle, které najdete na webové stránce Čs.
klubu: <http://www.csclubsa.com>

QUEENSLAND

Československý klub v Queenslandu,

25 Upfield Street Burbank Qld 4156;
Tel / Fax: (07) 3343 3489, email: ccq@csklubqld.org.au
www.csklubqld.org.au
Klub je otevřen každý pátek od 18 hodin,
Informace: Mobil: 0497 344 377
polévka, hlavní jídlo, káva/čaj zákusek Pouhých 18 dolarů.
Asociace Čechů v Austrálii
28 Church St., Fortitude Valley, Qld., caa.brisbane@gmail.com
Združení Slovákov v Queenslandě,
Informace: Lojzo Ogurek, koordinátor (07)5530 6813

TASMANIE

Združenie Cechov a Slovákov v Tasmanii

(Czech And Slovak Assoc. Of Tasmania Inc.)
c/o 144 Pottery Rd. Lenah Valley Hobart Tas 7008.

VICTORIA

Sokol Melbourne

497 Queensberry Street, North Melbourne, Vic 3051
Starosta- Marek Pesina + Jednatel- Lucka Skaife
Každou třetí neděli v měsíci v OBĚD od 12.30 hod
Nedělní obědy nám nyní vaří Ivo de Pol. Cena za tři
chody \$30.- Data: 1.6., 19.7., 16.8.2026
Rezervace zapotřebí,
Každé pondělí a úterý od 19.00 hod . Výuka češtiny.
(Zuzana Vasich)

ACT

Beseda - Czechoslovak - Australian Association in

Canberra and Region, Unit 12/ 18 Shropshire Str.,
Queanbeyan NSW 2620, www.beseda.org.au.
otevřeno první a třetí sobotu v měsíci od 14.30 do 17.00
(2.30pm-5pm)

ZÁPADNÍ AUSTRÁLIE

Czech & Slovak Association in Western Australia, Inc.

6/321 Hareborne St., Glendalough WA 6016
President: Jitka Smith 0406 026 840
Secretary: Martina Thomsova 0424 295 969
Email: CzechSlovakWA@hotmail.com
Web: www.CzechSlovakWA.org
KLOKAN vychází 12x ročně

RADIO SBS AUSTRALIA

SBS Radio – Czech Program Už není

Radio 4EB 98.1FM - Brisbane České vysílání

Každou středu od 15.45 - 17.15 a každou sobotu 10.30 -
11.30 dopoledne. Vedoucí Karel Ulvr Tel: (07) 3355 0109
www.4eb.org.au/~czech
Radio 4EB FM 98.1 - **Brisbane Slovenske vysielanie**
kazdy piatok od 18.00 do 19.00 hod, informacie Emilia
Matulova, 07 3343 3064.
Canberra rádio . 91.1 FM
Vysílací hodiny: každou sobotu mezi 8-9 hodinou ranní
Office phone: 02-6287 7058, CMS studio phone: 02-6287
4347, fax: 02-6287 4348, e-mail: ahoradio@centrum.cz

slovenské vysílání .

každú nedeľu od 19.00 do 20.00
SBS2 Frekvencie v hlavných mestách
FM Adelaide 106.3fm ; Adelaide Foothills 95.1fm
Brisbane 93.3fm ; Canberra 105.5fm
Darwin 100.9fm ; Hobart 105.7fm
Melbourne 93.1fm ; Perth 96.9fm
Sydney 97.7fm

Poznámka vydavatele

Toto číslo jest posláno do tiskárny 21.září Léta Páně 2026

CzechoSlovak Country Klub

Určitě se něco připravuje pro
československé krajany....

Dokončení z první strany

Jehož setrvačnost planeta začíná brzdit. Zatím bohudík humánně a nenásilně. Redukovat populaci neplozením je laskavější než zabíjením.
Podle takovéto teorie pro Evropu civilizačním problémem není populační úbytek, nýbrž pouze jeho nahrazení populací neevropskou, jejíž původně očekávaný ekonomický přínos se mění v ekonomickou zátěž a postupný civilizační kolaps. S reálnou vyhlídkou na civilizační zánik, jakým prošly kdysi velkolepé civilizace jako Byzanc, Egypt nebo Persie.
Dá-li se tento příspěvek ještě zastavit (a v západní části Evropy už to asi nepůjde), pak by zredukovaná evropská populace mohla podle této teorie zopakovat další civilizační kvantový skok. Musela by k tomu jen změnit ekonomický systém. Probudit se z utopie dvou ekonomických naivit. Jednou je, že s ubývajícím mládeží vznikne nedostatek nezbytných pracovníků. Druhou je, že se ještě dá vymyslet nějaká důchodová metodika, již by ubývajícím mladou pracující generace donekonečna udržovala naživu přibývajícím nepracujícím generaci starou.

Tu první už za nás začíná řešit umělá inteligence. Ta brzy zruší nezbytnost lidské účasti u mnoha pracovních odvětví a uvolní její propuštěné pracovníky do odvětví, kde umělá inteligence lidskou účast nenahradí. Chcete-li to říct lidově, řemeslo bude opět mít zlaté dno.
Tu druhou budou za sebe muset řešit starci sami a nespolehat na samozřejmost zaslouženého důchodu a bezplatného zdravotnictví. Na ty už nikdo nevydělá, budeme si na ně muset přivydělávat sami. Zaměstnavatelům, dnes předsudečně zaujatým už proti pětapadesátníkům, nezbude než objevit hodnotu zkušeností a dovedností sedmdesátnických a osmdesátnických. Jak už ostatně objevily profese zdravotnická, pedagogická a politická. To vše samozřejmě platí jen za teoretického předpokladu, že ta civilizačně náhradní etnika zůstanou doma. V Německu, Rakousku, Francii, Belgii, Anglii...

Prach, hydroplány a ústava ve verších:

Neuvěřitelný příběh leteckých pirátů z republiky Fiume.

Honza Řecký

Vzdušní piráti: Mezi Hollywoodem, anime a zapomenutou realitou.

Slovní spojení „letečtí piráti“ okamžitě vyvolává kaleidoskop obrazů. Pro některé jsou to přísné tváře maskovaných teroristů, kteří unášejí dopravní letadla, a buď křičí „Alláhu Akbar!“ nebo požadují, aby piloti ve jménu boje proti globálnímu imperialismu odklonili svůj kurz k nějaké revoluční zemi. Pro jiné jsou to spíše postavy z retrofuturistického nebo steampunk světa: urození nebo zrádní gentlemani - a dámy - štěstěny ve vzducholodích a vrtulnících, brázdící oblohu ve snaze o dobrodružství a poklad. Připomínají jim charismatické, i když poněkud naivní, hrdiny animovaného seriálu „Wonder Twist“ nebo melancholického pilota prasete z mistrovského díla Hajao Miyazakiho „Porco Rosso“, bojujícího s piráty v hydroplánech nad Jadranem. První obrazy jsou depresivně reálné a spojené s moderními tragédiemi. Druhé se zdají být čistým, nefalšovaným letem fantazie, romantickou pohádkou pro děti i dospělé.

Jak se však často stává, historie se ukazuje být mnohem podivnější a neuvěřitelnější než jakákoli fikce. Nebeští následovníci kapitána Flinta, Henryho Morgana a Jacka Sparrowa měli velmi reálné prototypy, které operovaly nikoli v imaginárních světech, ale na úsvitu letectví, v bouřlivé éře po první světové válce. A paradoxně se jejich zjev a činy překvapivě ukázaly být blízké nikoli ponuré realitě moderního terorismu, ale spíše té velmi romantizované, dobrodružné a lehce bláznivé atmosféře, kterou tak mistrovsky zprostředkoval génius japonské animace Miyazaki. Příběh těchto skutečných leteckých pirátů se odehrával na malebném pobřeží Jaderského moře, v jednom z nejpodivnějších států 20. století - Fiumské republice.

Abychom pochopili, jak to bylo vůbec možné, musíme se ponořit do atmosféry chaosu a euforie, která zachvátila Evropu po skončení první světové války v roce 1918. Zhroutily se staleté říše - ruská, německá, osmanská - a pro náš stát a článek nejdůležitější rakousko-uherská. Z trosek habsburské říše vznikly nové státy, hranice se překreslovaly, ambice vítězů a poražených se střetávaly, politické utopie se rodily a umíraly. Jedním z těchto „úlomků“ bylo malé, ale strategicky důležité přístavní město Rijeka - italsky Fiume - na severním pobřeží Jaderského moře. Město, obývané smíšeným italsko-slovanským obyvatelstvem, se stalo jablkem sváru mezi nově vzniklým Královstvím Srbů, Chorvatů a Slovinců - budoucí Jugoslávií - a Itálií, která Fiume považovala za své „nezcizitelné“ území, které jí spojenci dohody slíbili ještě před koncem války. Zatímco velmoci na pařížské mírové konferenci rozhodovaly o osudu města, v samotné Itálii sílily nacionalistické nálady, živěné pocitem „ukradeného vítězství“.

Město básníků, anarchistů a bílého prášku: Zvláštní kouzlo Fiumské republiky.

V září 1919 došla italským nacionalistům trpělivost. V čele kontingentu přibližně 2 300 válečných veteránů, demobilizovaných vojáků, anarchistů, futuristů a dobrodruhů, kteří si po vzoru italských elitních vojáků Velké války říkali „arditi“ - „odvážlivci“ - vstoupil do Fiume - Gabriele d'Annunzio, jedna z nejbarevnějších a nejskandálnějších postav italské historie. D'Annunzio, proslulý básník, dramatik, romanopisec, národní hrdina - proslulý svými odvážnými bojovými výpady během války, dandy,

sukničkář a ohnivý řečník, byl živoucím ztělesněním éry dekadence a rodícího se iracionalismu.

Jeho síly snadno vyhnaly z města malé a zmatené mezinárodní síly (britské, francouzské a americké) pověřené udržováním pořádku a vyhlásily vznik nezávislého státu - „italského regentství Carnaro“ - pojmenovaného podle Kvarnerského zálivu, na jehož břehu město stojí. Tak začalo jedno z nejpodivnějších a nejpsychedeličtějších politických dobrodružství v evropských dějinách.

Režim, který D'Annunzio ve Fiume nastolil, byl opojným koktejlem rozmanitých, někdy se vzájemně vylučujících idejí a praktik. Na jedné straně byly přítomny všechny prvky rodícího se italského fašismu: kult vůdce - D'Annunziova „Comandanta“, masové demonstrace s pompézními projevy, pochodňové průvody, černé košile legionářů, římský pozdrav - to vše později přijal Benito Mussolini, který mimochodem zpočátku fiumský experiment se zájmem sledoval, ale později se od něj distancoval. Na druhé straně D'Annunzio a jeho doprovod aktivně koketovali s myšlenkami anarchismu, libertarianismu a dokonce i futurismu. Byla hlášána absolutní osobní svoboda, podporována svobodná láska a pořádaly se nudistické průvody a karnevaly. Po ulicích se rozdávalo nejen pečené maso a víno, ale podle pověstí i kokain, který sám „Comandante“ považoval za zcela neškodný stimulant tvůrčí energie.

Ústava republiky, známá jako „Carnarská charta“ - Carta del Carnaro, jejímž spoluautory byli d'Annunzio a anarchosyndikalista Alceste de Ambris, byla sama o sobě unikátním dokumentem - byla psána ve verších! Proklamovala pro svou dobu takové progresivní principy, jako bylo všeobecné volební právo - včetně žen, svoboda projevu, shromažďování a náboženského vyznání, osmihodinový pracovní den, dávky v nezaměstnanosti a chudobě a bezplatné vzdělání pro všechny děti, a hudba byla prohlášena za základ státu. Společnost byla rozdělena do deseti korporací na základě profesní příslušnosti - včetně samostatné korporace pro „tajemné síly pokroku a dobrodružství“ - pro básníky, hrdiny a dokonce snílky. Mottem republiky bylo „práce bez únavy“.

Celá tato extravagance - kříženec Woodstocku, vojenské přehlídky a bohémské párty - vyžadovala pochopitelně obrovské částky peněz, ze kterých by se platila legionářská armáda, organizace slavností, vyplácení dávek a i prosté udržení chodu města, které se ocitlo v mezinárodní izolaci a ekonomické blokádě. Finanční prostředky, které získali „arditi“ po obsazení města, přirozeně rychle došly. Městu hrozil hladomor a finanční kolaps. Kde anarchisté berou peníze, když státu dojdou? Klasická odpověď zní: berou bohatým a rozdělují je mezi sebe a chudé. Ale i zde Gabriele d'Annunzio, věrný své básnické povaze, našel nekonvenční a docela romantické řešení.

Dračí křídla Fiume: Zrození a každodenní život jadranských leteckých pirátů.

Tváří v tvář vyhlídce finančního kolapsu své utopické republiky se Gabriele d'Annunzio neuchýlil k banálním metodám, jako je zvyšování daní nebo vydávání nekrytých peněz. Místo toho se obrátil k živlu, který miloval a kterému během války vzdával hold: nebi. Vydal vášnivou výzvu veteránům pilotů z první světové války, z nichž mnozí nenašli v době míru místo, aby se připojili k jeho věci pro slávu Itálie a Fiume. Na jeho volání odpověděly desítky odvážných pilotů, válečných es, dobrodruhů a prostě těch, kteří žiznili po dobrodružství a snadných penězích. Tuto leteckou flotilu vedl hrdinský hrabě Guido di Villaviera.

Jádro fiumského letectva tvořily hydroplány - létající čluny schopné vzlétat a přistávat na vodě. S největší pravděpodobností se jednalo o ukořistěná

rakousko-uherská letadla nebo oportunisticky získané italské letouny z první světové války, jako například Macchi M.5, M.7 nebo Lohner L. Tyto elegantní, i když na dnešní poměry ne zvlášť spolehlivé dvouplošníky se staly ideálním nástrojem pro novou, dosud nebývalou formu loupeže - letecké pirátství. Jejich lovištěm se stalo Jaderské moře s četnými ostrovy, zátokami a rušnými obchodními cestami.

Ano, bylo to skoro jako z kresleného filmu „Porco Rosso“. Eskadry hydroplánů z Fiume začaly hlídkovat ve vzdušném prostoru nad Jadranem a jejich cílem byly obchodní lodě směřující do přístavů v Itálii nebo Jugoslávii. Po objevení blízcí se lodi piloti sestoupili k hladině, vypálili varovné dávky z kulometů - mnoho hydroplánů si zachovalo vojenskou výzbroj a donutili loď zastavit nebo pokračovat do určeného zálivu. Poté se na palubu nalodila skupina D'Annunziových legionářů - přičemž někdy je dopravily stejné hydroplány, které přistály vedle lodí, jindy se přiblížili na rychlých člunech. Proběhlo „zdvořilé vyvlastnění“ - a byly zabaveny potraviny, palivo, zboží, peníze a veškeré další „dobroty“ nezbytné pro přežití republiky.

Dalším cílem nájezdů byly pobřežní vily a panství bohatých aristokratů a buržoazie, které se nacházely jak na italském, tak na jugoslávském pobřeží. Letečtí piráti se náhle objevovali z moře, vysazovali vojska a rychle „přesvědčovali“ majitele, aby se ve jménu ideálů svobody a spravedlnosti republiky Fiume podělili o svůj hmotný majetek.

Zajímavé bylo, že podle současníků a legendy obklopující fiumské piráty, byly všechny tyto operace provedeny prakticky bez krveprolití a s jakousi staromódní, téměř teatrální zdvořilostí. Piráti se snažili vyhnout ubližování posádkám lodí a obyvatelům panství a omezovali se pouze na konfiskaci hmotného majetku. Možná to bylo způsobeno rytířským kodexem cti mnoha aristokratických letců, nebo možná postojem samotného D'Annunzia, který se navzdory svému radikalismu prezentoval jako básník a humanista. Ať tak či onak, obraz fiumského leteckého piráta - odvážného, elegantního, mírně šíleného, ale ne krvežíznivého - pevně vstoupil do mytologie 20. století.

Navzdory úsilí leteckých korzárů však ve Fiume pořád zoufale chyběly potraviny a peníze, neboť izolace a blokáda si vybíraly svou daň. Život v republice se stále více podobal surrealistickému karnevalu na pokraji potravinové vzpoury. Tato situace dosáhla bodu naprosto absurdních příběhů, které by pro film dokázal adaptovat jen Emir Kusturica.

Ukradené prase, „Krvavé Vánoce“ a úpadek Létající republiky.

Výrazným příkladem surrealismu a zoufalství, které vládlo na Fiume, je příběh jedné z klíčových postav režimu, ministra zahraničí Guida Kellera. Keller byl mimořádnou osobností: odvážným pilotním esem z první světové války, avantgardním filozofem, dandym a excentrikem až do morku kostí. Jednoho dne, když ve městě docházely zásoby potravin, Keller dostal nesnesitelnou chuť na maso. Bez váhání nastoupil do hydroplánu a odletěl do jedné z okolních zemědělských vesnic na pobřeží. Tam vybral nejtlustší prase, svázal ho, nějakým způsobem ho naložil do svého letadla a vydal se na zpáteční cestu. Prase však bylo nejen tlusté, ale také dost těžké a neklidné. Během přistání na vodě poblíž Fiume prorazilo chatrné dno hydroplánu a po vypadnutí fungovalo efektivně jako provizorní podvozek, který změkčil náraz vodou. Pro doplnění obrazu stojí za to dodat, že Guido Keller byl zvyklý létat v poněkud extravagantním oblečení: ve fraku, s červeným tureckým fezem na hlavě a vždy s oblíbenou porcelánovou čajovou soupravou po ruce pro případ, že by si za letu chtěl dát šálek čaje.

Tato scéna - filozof-letec ve fraku a fezu, s čajovou soupravou a prasetem prorážejícím spodní část letadla - dokonale charakterizuje celou magickou a tragikomickou atmosféru, kterou byla fiumská republika doslova nasáklá.

Ale jak víme, každý karneval dříve či později končí a Římu došla trpělivost. Italská vláda, která podepsala s Jugoslávií Rapallskou smlouvu, jež prohlásila Fiume za „ svobodné město “, se rozhodla D'Annunziovy nekonvenční činy, které na mezinárodní scéně kompromitovaly Itálii a vytvářely nebezpečný precedent, rázně ukončit. Koncem prosince 1920 se k Fiume přiblížily pravidelné italské jednotky a námořnictvo. Po krátkém ultimátu, které D'Annunzio odmítl, bylo město bombardováno z moře - konkrétně z bitevní lodi Andrea Doria a pozice legionářů byly prudkým útokem dobyty. Tyto události se staly známými jako „ Krvavé Vánoce “ - Natale di sangue. Boje trvaly pět dní a vedly k obětem na obou stranách. Nakonec si Gabriele d'Annunzio, uvědomující si beznaděj odporu proti pravidelné armádě, souhlasil s kapitulací a se zbytky svých „ arditů “ město opustil.

Experiment s Fiumskou republikou tak definitivně skončil. Město se sice na čas stalo „ svobodným státem “, ale brzy bylo anektováno Mussoliniho fašistickou Itálií. Po druhé světové válce se Fiume pod názvem Rijeka stalo součástí Jugoslávie a po jejím rozpadu se stalo jedním z největších přístavů nezávislého Chorvatska.

Z krátkodobé psychedelické republiky básníků, anarchistů a pirátů zůstaly jen vzpomínky, historické anekdoty a romantický, lehce šilený obraz odvážných leteckých pirátů v hydroplánech, kteří brázdí oblohu nad Jadranem a hledají kořist a dobrodružství. Byli produktem své doby - doby kolapsu starého světa, zrodu nových ideologií a opojení svobodou a možnostmi, které nabízejí nové technologie, včetně letectví. Jejich příběh je jedinečnou směsicí politiky a poezie, dobrodružství a utopie, hrdinství a frašky, připomínkou toho, že realita může být někdy mnohem podivnější než ta nejdivočejší fantazie. A někde v této podivné fúzi možná Hajao Miyazaki čerpal inspiraci, když vytvořil svůj nesmrtelný obraz Porca Rossa, posledního leteckého piráta minulé éry.

Přezdívky, které si monarchové nevybrali.

Honza Řecký

V létě roku 1392 jel francouzský král Karel VI. v čele své armády poblíž Le Mans lesem a byl horký den. Slunce nemilosrdně páloilo a králova zbroj se rozžhavila do běla. Pak se ozvalo ostré cinknutí - kopí panoše sklouzlo a omylem zasáhlo králův štít. O nic nešlo, byla to jen drobná nehoda, na kterou by se za normálních okolností rychle zapomnělo. Jenže čtyřiadvacetiletý panovník tasil meč, pobídl koně a s výkřikem: „ Vpřed, proti zrádcům! “ zaútočil na své vlastní rytíře. První padl rytíř přezdívaný Bastard de Polignac - král ho doslova rozsekal na kusy. Poté král Karel zranil několik dalších a málem zabil svého bratra Ludvíka Orleánského. Nakonec byl nepřítel král byl s obtížemi stažen ze sedla a svázán provazem. Od toho dne začal jeden z nejtemnějších příběhů francouzské koruny - příběh Karla Šíleného.

Přezdívka vládce není jen řádek v encyklopedii. Je to verdikt jeho současníků, zmrazený po staletí. Někdy čestný. Někdy zničující. A někdy balancující na pokraji lékařské diagnózy. A to je dnešní příběh.

Hnojem pomazaný a beznosý.

V roce 741 nastoupil na trůn Východořímské říše císař Konstantin V. - brilantní velitel a nemilosrdný správce, který statečně odrazil arabské nájezdy a neúnavně posiloval hranice. Tehdejší byzantské kroniky však

byly složeny z jeho ideologických odpůrců - tzv. uctívačů ikon, které císař nemilosrdně pronásledoval. Tito kronikáři si císaři pro další generace zaznamenali přezdívkou Kopronym, která se z řečtiny nemilosrdně překládá jako „ Hnojem pomazaný “. Za touto nelichotivou přezdívkou stojí legenda, která říkala, že se malinký Konstantin během křtu vyprázdnil přímo do křtitele svěcené vody. Patriarcha Germanus, který svátost vykonal, tehdy údajně prohlásil, že toto dítě křesťanům přinese jen špinu. Zda je to pravda, nebo ne, není známo. Pomsta kronikářů se však ukázala jako hroznější než jakékoli vojenské tažení. O tisíciletí a půl později je Konstantin V. připomínán jako Kopronym a nikdo ho už nenazývá spasitelem říše, kterým opravdu byl.

Tradice hanlivých přezdívek v Byzanci poskytla další výmluvný příklad. V roce 695 spiklenci svrhli Justiniana II. a uřízli mu nos. A nutno zdůraznit, že se nejednalo o krutou mstu, ale o chladnokrevný kalkul, který měl navždy Justiniana zbavit naděje, že trůn zase získá zpátky, protože podle tehdejší všeobecné víry toto fyzické zmrzačení navždy znemožňovalo dotyčné osobě nástup na trůn. Bývalý císař byl vyhnán do Chersonésu, kde měl podle spiklenců prožít zbytek života. Jenže Justinian měl jiné plány a o deset let později se vrátil v čele bulharské armády. Do Konstantinopole se probojoval kanalizací a znovu se ujal trůnu - se zlatou protézou místo chybějícího nosu. Justinian vládl dalších šest let a svým nepřítelům se mstil s metodickou důkladností, která děsila i samotné obyvatele Konstantinopole. V prosinci 711 ho vzbouřenci podruhé svrhli a pro jistotu mu sřali hlavu, která byla poslána uzurpátorovi jako trofej. Historie si Justiniana pamatovala jako Rhinotmeta - „ Beznosého “.

Zelí, ředkvička a pasáček vepřů na trůnu.

V roce 1277 bylo severovýchodní Bulharsko nelítostně zničeno tatarskými nájezdy. Bulhaři se tehdy nájezdníků nepostavili na odpor, protože car Konstantin Tich byl po pádu z koně paralyzován a nebyl schopen zorganizovat obranu. Tehdy vstoupil na scénu jistý Ivajlo, který pásl prasata - nic dalšího o něm není známo. Tento muž, který se již nemohl dívat na zkázu, kterou Tataři jeho zemi způsobili, shromáždil armádu stejně nespokojených zemědělců, způsobil Tatarům několik porážek a vyhnal je ze země. Tímto vítězstvím se Ivajlo nespokojil, a poté porazil i carovu armádu a podle legendy osobně neschopného panovníka sřal. V roce 1278 se bývalý pasáček vepřů stal bulharským carem a oženil se s vdovou, která po zabitém Konstantinovi zůstala. Šlechta mu jeho prostý původ i činy nikdy neodpustila a v kronikách byl Ivajlo navždy přezdíván „ Zelí “, „ Ředkvička “ a „Pasáček vepřů “. Car Ivajlo vládl necelé dva roky a poté, co ztratil moc, uprchl k chánovi Nogajovi ze Zlaté hordy v naději, že od Mongolů dostane vojenskou pomoc. To byla velká chyba, protože velký chán se odmítl s bývalým pasáčkem vepřů vůbec bavit a Ivajlo byl Mongoly v roce 1280 popraven.

Plešatý, tlustý a koktavý.

Slavná karolínská dynastie dala Evropě Karla Velikého a zanechala po sobě také sbírku posměšných přívlastků, kterým se v historii může vyrovnat jen málokdo. Bylo jich hodně a jenom deváté století světu dalo Karla II. Holého, Ludvíka II. Koktavého, Karla III. Tlustého, Ludvíka V. Líného a k tomu můžeme připočíst i Pipina III. Krátkého, Karlova otce. Pipin byl mimochodem prý opravdu malý, ale měl obrovskou sílu a holýma rukama zabil lva. Ale koho to zajímá?

Karel Holý je zajímavá postava, protože na všech dochovaných miniaturách je zobrazen s hustou hřívou vlasů. Historici dnes neví, jak toto přízvisko vzniklo a existuje teorie, že za ní stojí skutečnost, že v době svého nástupu na trůn byl Karel bezzemek, „holý zadek “. Ludvík Koktavý vládl necelé dva roky a skutečně trpěl vadou řeči. Ohledně Karla Tlustého téměř žádná historická kontroverze neexistuje: jeho chronickým postižením byla obezita a Karel se kvůli své váze skoro nehýbal. O posledním karolínském panovníkovi na franckém trůnu, dvacetiletému Ludvíkovi V., se toho moc neví. Jisté jen je, že se

mladý Ludvík jednoho dne vypravil na lov, jeho kůň klopýtl, král spadl a zemřel. Dynastie, která začala Krátkým a prošla Holým, Koktavým a Tlustým, skončila Lenochem. Děj hodný pera satirika.

Slintavec, loket a modrý zub.

Král Alfonso IX. vládl Leónu čtyřicet dva let, což je na středověké poměry obrovské období. Byl to úspěšný král, který během Reconquisty rozšířil své panství a ušetřil muslimům několik tvrdých porážek. Severoafrický učenec Ibn Khaldun, přední historik 14. století, pro nás zaznamenal jeden detail. Podle učence byl Alfonso svým lidem přezdíván Baboso – „ slintavec “. Podle Ibn Khalduna měl král během záchvatů vzteku u úst pěnu a slintal a král se prý hněval často. Historie někdy není fér. Alfonso udělal z Leónu velké a prosperující království, ale po staletí zůstal pouze slintavým králem.

V roce 1320 Vladislav I. Lokýtek po dlouhém období chaosu a neklidu sjednotil nejednotné Polsko a stal se zakladatelem silného království. Jeho současníci mu okamžitě dali přezdívkou „ Lokýtek “ - což byla zdobně slova „ loket “, starověké jednotky délky přibližně půl metru. Král měl mít malou postavu, ale i tady se historie jako proradná dáma. V roce 2022 vědci zkoumali jeho ostatky ve wawelské katedrále pomocí endoskopické kamery a bylo zjištěno, že skutečná výška panovníka byla 152–155 centimetrů, přičemž průměrný evropský muž ve 14. století měřil přibližně 165–167 centimetrů. Vladislav byl tedy skutečně menší než jeho současníci, ale legendy byly samozřejmě přehnané: po staletí krakovští průvodci tvrdili, že král byl vysoký 120 centimetrů - něco málo přes metr. Přezdívka se ujala a nebohý Vladislav se jí nezbavil.

V desátém století dánský král Harald Gormsson sjednotil různorodé země Jutsko a Zéland v jedno království, stavěl mosty a pevnosti a zavedl v zemi křesťanství. Do historie se ale zapsal jako Harald Bluetooth kvůli mrtvému, tmavě modrému zubu a tento jediný zub se ukázal být odolnější než všechna jeho vítězství a reformy. V roce 1997 inženýři ve společnostech Intel a Ericsson vybírali kódové jméno pro novou bezdrátovou komunikační technologii a vzpomněli si na Haralda: sjednotil Skandinávce - jejich čip měl sjednocovat zařízení. Tak se zrodil Bluetooth. Jeho logo je stylizovaná runa složená z Haraldových iniciál: Hagall a Bjarkan - od shnilého vikingského zubu k ikoně smartphonu.

Světový pavouk.

Král Ludvík XI. vládl Francii v letech 1461 až 1483. Nikomu nedůvěřoval, každého podezříval a měl zvířecí politickou intuici. Ještě jako dauphin se se svým vlastním otcem Karlem VII. tak zuřivě hádal, že ještě před svou korunovací uprchl z Paříže a uchýlil se trčovat k burgundskému dvoru. Po nástupu na trůn obklopil vzpurné francouzské vévody sítí intrik tak hustou, že jim nebylo možné uniknout. Jeho nepřítel, burgundští kronikáři blízcí Karlu Smělému, mu přezdívali L'Universelle Aragne neboli „ Univerzální pavouk “. Někteří říkali, že to bylo pro jeho síť konspirací. Jiní pro systém královských poštovních cest, které vytvořil a které se vyzářovaly z Paříže jako nitky pavučiny. Sám Ludvík dával přednost tomu, aby mu bylo říkalo „ Prozíravý “, ale historie se postavila na stranu jeho nepřátel. Obraz pavoučího krále, nehybně sedícího uprostřed pařížské rezidence a tahajícího za nitky po celé Evropě, přežil jak Ludvíka samotného, tak i jeho nepřátele.

Jak teď víme, královské přezdívky si nedávají samotní monarchové. To je úkol současníků a kronikářů. Můžete vyhrát deset bitev, vybudovat impérium, osvobodit vlast od vetřelců, zavést reformy - a stále budete známý jako „ Hnojem pomazaný “, „ Zelí “ nebo „ Slintavec “. Můžete mít mrtvý zub a nevědomky pojmenovat technologii, která definovala 21. století. Není v tom žádná spravedlnost, a každá taková přezdívka je snímkem jedné epochy - jejího humoru, její krutosti, jejích způsobů, jak si ji pamatovat. A taková historie prostě je.

Nikdo nemá na nikoho čas

Benjamin Kuras 15. září 2026

Sociologové nám rádi vyprávějí, že nikdy v dějinách nemělo tolik lidí tolik volného času, že nevědí co s ním, jako dnes. Od všech těch zaneprazdňujících činností nás prý osvobodila v naší civilizaci všem dostupná technologie rychlého cestování, rychlé komunikace, rychlého vzdělávání, rychlého vaření a praní, a rychlého všeho, co potřebujeme. Včetně rychlého pracovního i společenského seznamování s novými lidmi, rychle odbytých styků s nimi, rychlé výměny jedněch styků za druhé, rychle prožitých přátelství, partnerství, lásek a rodinných vztahů.

Úkony, které našim dědečkům a babičkám trvaly celé dny, vyřizujeme účinněji za několik minut. Ještě před nějakými patnácti lety si lidé psali a odnášeli na poštu dlouhé dopisy, pohlednice, přání k narozeninám, svátkům, vánocům a velikonočům. Střádali si je do krabic pro pozdější nostalgické vzpomínky, děti, vnoučata, historiky a sběratele dobových kuriozit. Dnes to všechno vyřídíme jednořádkovým emailem nebo zkratkovými textovkami typu (v angličtině) „hw r u hpp brthd to u“.

Už si ani nedovedeme představit, kde vzali třebaš Jean-Paul Sartre a Simone de Beauvoir čas na to, aby si vedle psaní tolika knih a her, intenzivního studia, častého cestování a milostných afér s desítkami jiných adeptů existencialistického životního stylu dokázali nejen napsat, ale uchovat, nastřádat a redigovat k vydání tisíce dopisů, často až dvacetistránkových. Nepočítajíce v to další tisícovky napsané jiným milencům a milenkám v různých zemích. Jen ve spisu, který vedla na Sartra KGB, se dochovalo devět set stránek jeho dopisů adresovaných a tajně osobně doručovaných moskevské překladatelce a občasné milence (která je poctivě předávala svému řídicímu důstojníkovi), takovéhoho znění:

„Miluji tě, miluji tvoje tělo i duši, jsi moje žena, oficiálně, navždy. Nikdo mě nikdy tolik sexuálně neinspiroval, děsivě se mně po tobě stýská. Moje paměť překypuje našimi nezkrotnými nocemi, divošskými vůněmi tvého těla, živočišnými oděry, tvými nádhernými obnaženými nadry, tvou jemnou kůží. Tvými blaženými úsměvy, jak mně usínáš v náručí. Miluješ mě jako miluji já tebe, lačníš po mně, jako já lačním po tobě, naplňuješ mě, uspokojuješ mě, zaplavuješ mě blahem, daruješ se mně, tvoje láska je skutečná. V naší posteli probíhá setkání Východu a Západu bez ideologického boje.“

Bez dlouhých podrobných dopisů slavných i méně slavných lidí, později sebraných a vydaných historiky, literárními vědci a kunsthistoriky, si nedovedeme představit historii. Psávali je rozříznutým brkem namáčeným do šťávy ze sépií nebo z přezrálých hub hnojníků, zvané inkoust. Tři slova na jedno namočení. Litř inkoustu na dopis. Dvacet řádek za hodinu. Týden na doručení. Ty všechny hodiny, dny, týdny a měsíce máme dnes ušetřeny. Čas na radovánky, lásku, rodinu, četbu, pomalé vychutnávání radostí života. Akorát že...

Akorát že houby. Kde třeba už starověcí Číňané dokázali věnovat pomalým taoistickým mazlitbám každý den několik energizujících a ozdravujících hodin, dnešní páry v sexuálně zdatném věku je odhrkávají (podle oficiálních statistik) za tři až třináct minut dvakrát za měsíc. To když se dokážou odtrhnout od svých mobilů. Kde dřív měly matky i otcové čas se věnovat výchově a

vzdělávání svých dětí, dnešním pracujícím manželským párům v pracovní dny na děti zbývá (podle jednoho britského průzkumu) denně čtyřicet minut. Mezitím musí vydělat na chůvy a uklízečky a místo domácího vaření ohřívají v mikrovlnkách předvařená hotová jídla ze supermarketů. A když se jim rodinný život rozsype, nezbyvá jim dlouho čas na hledání nových partnerů.

Jestli se pořád ještě divíme, jak je to při všech těch technologických časových úsporách možné, připomeňme si, že se to děje podle známého Murphyho zákona, který zní:

„Všechny prostory vyklizené od harampádí se rychle vyplní novým harampádím.“

Dosadíme-li si za harampádí zbytečnou zaneprazdňující činnost, pak tento zákon dostaneme v této obměně:

„Všechn čas ušetřený od zbytečné zaneprazdňující činnosti se rychle vyplní novou zbytečnou zaneprazdňující činností“.

Je to zákon stejně neomylný jako zákon gravitace a není z něho úniku. A tak je svět plný zaneprázdněných lidí žijících v obydlích plných harampádí, jehož vyklizení je další zbytečnou a marnou zaneprazdňující činností. Zavaluje je i s tím harampádím tolik, že se hrouť stresem s vědomím, že na to sami nestačí. I začnou opět toužit po partnerovi, s nímž by se o to nové harampádí a novou zbytečnou zaneprazdňující činnost dělili, v naději, že jim to život ulehčí, že je to zachrání, že jim to harampádí a tu zaneprazdňující činnost odeberou, vynesou do smetí, vysypou z okna na hlavu někomu jinému, rozfoukají do vzduchu, vytvoří jim hnízdečko stresuprosté pohody a štěstí.

Zapomínají na další Murphyho zákon, který praví, že dva lidé spolu vytvářejí harampádí a zaneprazdňující činnost dvojnásobně, v případě mužů šesti až devítinásobně. (Murphy to vážně propočítával). I to je zákon stejně neomylný jako ten, že ponožky, které vám v pračce mizí, nejsou nikdy celé páry, nýbrž vždycky jedna lichá, abyste měli čím leštit boty, k čemuž by vás jinak nic nedonutilo. Neexistuje žádná zaznamenaná výjimka. Já si schválně pečlivě uschovávám všechny liché ponožky do jednoho šuplete, pro případ, že se nějaká ta sudá někdy najde a teprve po roce je přesouvám do botníku. Žádnou sudou jsem k nim nikdy nenašel a šuplík a botník jich mám plný. To jen tak odbočení k dalšímu příkladu hromadění harampádí a zbytečné zaneprazdňující činnosti následkem technologického pokroku. Poctivým pradlenám se to nikdy nestávalo.

No a mezi vši tou zaneprazdňující činností se pokoušíme hledat čas na lovení partnerů, s nimiž pak trávíme v emailech, textovkách a telefonátech většinu času vysvětlováním, že na ně nemáme čas, protože jsme příliš zaneprázdněni. A jestli se touto zaneprázdněností pracně prokoušeme k prvním rande, zjistíme, že je to další zaneprazdňující činnost. Raději jí ale říkáme promarněný čas, s tím se dá žít snadněji. On na nás totiž jen tak odněkud padá a plyne a zprošťuje nás přímé odpovědnosti.

Jak to všechno probíhá, jaké to má následky a co se s tím dá dělat?

Tohle je návod pro dámy.

Tak dejme tomu, že jste se konečně rozhoupala k hledání nového partnera, na kterého nemáte čas. Protože nemáte čas, nikam nechodíte, tak se s ním nemůžete setkat. V práci nebo byznysu si žádné partnery nevybíráte, komplikuje to pracovní vztahy. Ostatně žádný z těch mužů, s nimiž

pracujete, není dostatečně inteligentní, šarmantní, sexy a zábavný, aby vám za to riziko stál. To ještě nevíte, že ti muži, které znáte z práce, jsou poměrně přesný vzorek výskytu mužů všeobecně. Hledáte-li někoho mimo práci jen proto, že doufáte, že bude lepší než ti, co znáte z práce, čeká vás celoživotní řetěz zklamání.

Mezitím jednoho dne zjistíte (když konečně máte čas si někam vyjít), že nedopnete tu elegantní sukni, kterou jste naposled měla na sobě před půl rokem (je to možné, že jste tak dlouho už nikde nebyla?), protože jste na sebe v těch osamělých večerech přestala dbát a okolo pasu a hýždí se vám nahromadilo pár tukových nánosů. Otřesete se zděšením a začnete chodit po práci do fitáku, abyste se jich zbavila.

Opět vám zachutná droga zvaná endorfin, kterou vám při tom poskakování na běžícím páse tělo vytváří. Dávno jste už zapomněla, o kolik víc, snadněji a příjemněji jste si ji vytvářela při mazlitbách, když jste ještě nějaké měla, s tím posledním mužem, s nímž to tak nepříjemně skončilo, už si nepamatujete proč, kromě toho, že to bylo jeho vinou. Po několika měsících se konečně cítíte spokojená se svými tvary a formami a s energií levhartice vyrazíte na internetový lov, který vám poradila kamarádka. Vytřkáte si osm seznamek, zaregistrujete se, zaheslujete se, vyplníte dotazníky, podíváte se na hodinky, abyste zjistila, že jste ztratila další dlouhé hodiny času a to jste ještě nezačala číst pánské inzeráty prokládané gramatickými chybami a smajlíky, které nenávidíte u žen, tím hůř u mužů. Hledající:

„Spíše mladší slečnu, štíhlou nekuřačku, pravcovou, s mozkem a vychováním, která má ráda děti i zvířátka, zvládá domácí práce i umění lásky. Pohodářku, pohlednou, inteligentní, co nepíše samé blbosti, a hlavně se smyslem pro humor, s kterou bych se nenudil, klidně aktivní, protože já jsem taky hodně aktivní. Ale hlavně aby mě měla ráda takovýho jaký jsem a taky dobrý srdíčko. Fajn ženu na celý život, která také ctí slova jako láska, přátelství, úcta, porozumění, tolerance, miluje přírodu, zvířata, moderní hudbu, cestování, dobré jídlo, hodné lidičky. Pohodovou, slušnou a upřímnou nekuřačku, pro kterou slova jako láska, věrnost a tolerance nejsou k smíchu ale životní prioritou. Ženu, která se nebojí vztahu se smyslem a perspektivou do budoucna. Ženu ze slušné rodiny, použitelnou pro život. Ženu nezadanou, ne baculku, nekuřačku, která si myslí, že se dá žít život v pohodovém vztahu a která by mohla se mnou mít ještě jedno dítě. Milou a sympatickou tmavovlásku, menší, štíhlé postavy, prostě takovou malou čertici s duší andílka pro milého, ale láskou zklamaného klučinu. Mamču 30-40, která by ráda trávila víkendy na chalupě....“

Takhle vážně loví vzdělání čtyřicátníci, kteří o sobě tvrdí, že jsou:

„Milý, pracovitý, zábavný, inteligentní, čestný, věrný, tolerantní a nechutně bohatý (vlastně ani ne nechutně, jen trochu). Pohodový, snad sympatický, svobodný, nekuřák. Úplně normální kluk, kterému něco přebývá v srdíčku a má velkou touhu to dát ženě, která to potřebuje. Nekuřák s vyvinutým smyslem pro seriózní humor. Multifunkční, lehce opotřebovaný, všímavý, hravý a přítulný, výjimečný kousek pro výjimečnou sběratelku.“

A přejí vám „hezký a sluníčkový den“. Se smajlíkem. Samí pohodoví nekuřáci. A vy jste kouřící neurotička. Jestli jste dosud nebyla,

tato četba ji z vás zaručeně udělá. Otrásáte se děsem. Kdy ti naši „kluci“ konečně vyrostou v muže? Co to z nich proboha ty naše matky udělaly? Než se vzpamatujete, ztratila jste na tom tři večery drahocenného času, který nemáte. Nakonec jednomu už z úplného zoufalství odpovíte a on vám přijde na rande v sandálech a ponožkách.

Promrhaný čas tiká a tiká. Pak vás napadne ušetřit si jej tím, že si místo toho dáte inzerát sama. Na všechno na týden zapomenete a pak se jen mrknete, co vám internet přivál. Bude to inzerát hodně vtipný a inteligentní, aby přilákal jen vtipné a inteligentní chlapy a odrazoval ňoumy. Třeba něco takového:

„Jsem krásná, štíhlá, mladá, inteligentní, vzdělaná, úspěšná, bohatá, vyřešená, laskavá, náruživá. Nikoho nehledám, jen se chlubím.“

Z osmi seznamek vám do týdne odpověděla třicítka mužů. Začnete je odklikávat a většinou rovnou vymazávat. Tolik se podobají těm mužským inzerátům, že to musí být titíž, nebo hodně podobní. Někteří jsou na vás i hrubí a agresivní. Tak inteligentní žena přece na seznamku nepatří, pryč s ní. Jiní se před vámi chvástají a vy víte, že lžou. A pak tam je najednou třeba jeden, který vám odpoví jakž takž inteligentně. Třeba takto:

„Taky nikoho nehledám, ale hořím zvědavostí na ženu, která nikoho nehledá.“

Vrtá vám hlavou, jak může inteligentní muž hledat ženy na seznamce. Že to musí být nějaký podvodník, který se vydává za inteligenta. Když nikoho nehledá, tak co dělá na seznamce. Ale pak si řeknete, co tu vlastně hledám já. Třeba to bude oukej. Navrhnete mu setkání na kafe. Během hodiny se dozvíte všechno o něm, aniž on projevil zájem o vás jedinou otázkou. Kromě nakonec jedné: kdy se opět setkáme? Zamumláte, že mu dáte vědět, že jste hodně zaneprázdněná. Ani teď se vás on nezeptá, co vlastně děláte, že vás to tak zaneprazdňuje.

Všem dalším odpovíte, že nemáte čas a seznamkovou kapitolu uzavřete. A nevíte, co dál. Čekáte na další radu. A tu teď dostanete. Pochází z Anglie. Proslavila ji mladá krásná vdova paní Charlotte Morganová, která po několikaletém hledání na „osamělých srdcích“ dopadla stejně jako vy. Až jednoho dne dostala geniální nápad. Strčila laptop do ruky svým dvěma dětem se slovy:

„Místo abych já pořád hledala někoho, kdo by jako otec vyhovoval vám, najděte si perfektního tátu, který bude vyhovovat i mně.“

Našly a vybraly. Přišel i s vlastní dcerou a žijí spolu všichni šťastně na krásném velkém statku ze 13. století. A takovou pohádku si jistě dokážou vytvořit i vaše děti. Ať pracují za vás. Vy na to přece nemáte čas.

Z

K vysvětlení,co znamená písmeno "Z",které tak irituje českou policii,že legitimuje účastníky demonstrací

Řečtina má od starověku písmeno Z, zeta. V abecedě není na konci, ale na šestém místě a právě z toho vzniklo latinské Z. Toto písmeno je docela zvláštní: nese totiž nejen zvuk, ale má také samo o sobě další význam. Z znamená „on je“, „je naživu“. Tento význam je tak silný, že se Z stalo symbolem památky řeckého antifašistického politika, kterého v roce 1963 zabili radikálové.

Grigoris Lambrakis byl asi nejpoblábnější levicový politik šedesátých let. Atentát na něj šokoval nejen Řecko, ale vyvolal celosvětový hněv proti řeckým úřadům, které napomáhaly masakru a mařily vyšetřování. Na Lambrakisův pohřeb přišlo více než půl milionu lidí s plakáty s písmenem Z - „Je naživu.“

Grigoris Lambrakis

Doktor dobrodinec, bojovník proti americké základně

Atlet Grigoris Lambrakis se narodil v roce 1912 a jeho rekord ve skoku dalekém vydržel více než dvacet let. Během okupace Řecka se aktivně zapojil do odboje. V roce 1943 vytvořil antifašistický Svaz řeckých sportovců a přidal se k Národní frontě osvobození Řecka (EAM). Abychom porozuměli rozsahu odporu vůči útočníkům v Řecku: EAM čítala až dva miliony lidí – přesný údaj neexistuje kvůli podzemní povaze boje – ze sedmi milionů obyvatel země.

Po válce Lambrakis vystudoval medicinu a na své klinice v Pireu léčil zdarma ty, kteří nemohli platit. To vše z něj udělalo národního hrdinu. Řecku v té době vládla pravicová vláda v těsném napojení na Spojené státy, ale levicové síly, které se snažily zemi obnovit suverenitu, byly velmi silné.

Lambrakis bojoval proti americké vojenské přítomnosti v Řecku, stal se členem Sjednocené demokratické levice (EDA) a v roce 1961 byl zvolen poslancem. Z jeho iniciativy byla vytvořena Komise pro mezinárodní uvolnění a mír. V roce 1962 přijel do Moskvy jako delegát na Světový kongres pro všeobecné odzbrojení a mír.

Lambrakis bojoval proti americké vojenské přítomnosti v Řecku

Vražda - za asistence policie

V dubnu 1963 byl uspořádán první světový maraton z historického města Marathonu do Atén, jako demonstrace spojující hlavní dějinné významy Řecka – demokracii, sport a mír. Běh ovšem vláda zakázala, sportovce policie rozehnala, někteří z účastníků byli zatčeni - včetně legendárního skladatele a antifašisty Mikise Theodorakise (asi každý zná jeho fantastickou hudbu k filmu Řek Zorbas). Lambrakis využil poslanecké imunity a doběhl až do konce maratonu – sám.

O měsíc později, 22. května 1963 promluvil na protiválečném shromáždění v Soluni: Napadli ho dva řečtí fašisté před velkým davem a nečinně přihlížející policií. Po strašlivých úderech do hlavy zkolaboval. O pět dní později v nemocnici zemřel.

Ve všech řeckých městech se na zdech budov rázem začalo objevovat písmeno Z - „je naživu“. Spisovatel Vasilis Vasilikos vydal v roce 1966 knihu Z, která se stala významnou událostí v zemi i ve světě. V roce 1969 byl podle knihy natočen film pod stejným názvem: Z. Režisér Costa-Gavras jej natočil jako antifašistický politický manifest, ač žánrově thriller.

Režisér Costa-Gavras a Oscar a "paralelní stát"

Costa-Gavras jako první použil pro fikci dokumentární žánr, který působí dojmem skutečných událostí. Za to získal Oscara za nejlepší zahraniční film a hlavní ceny na dalších filmových festivalech. Časopis Time jeho "Z" označil za jeden z 15 nejlepších politických filmů všech dob.

Costa-Gavras později řekl, že na filmové škole ve Francii ho slavné sovětské filmy „Ivan Hrozný“ a

„Bitevní loď Potěmkin“ naučily, že kino nemusí být jen zábava. Ostatně byl vychován v lásce k ruské kultuře, literatuře a hudbě. Jeho otec, stejně jako Lambrakis, bojoval v řecké Frontě národního osvobození a po válce byl zatčen pro podezření ze sympatií s komunismem (obdoba brutálního porušování občanských svobod během amerického tzv. mccarthismu, který třicet let po převratu nyní dorazil také do České republiky, pozn. PP).

Na úspěchu filmu "Z" se jistě podepsalo i jeho hvězdné obsazení. Hlavní roli ztvárnil Yves Montand (mimochodem syn zarytého komunisty). Jeho manželku hrála řecká hvězda Irene Papas a roli nebojácného soudce se zhostil francouzský herec Jean-Louis Trintignant. Soundtrack Mikise Theodorakise – kterého v té době zatkla junta „černých plukovníků“ – se stal hitem, a získal cenu BAFTA za nejlepší filmovou hudbu.

Ale hlavně šlo o obsah. Lze jej shrnout asi tak: Soudce, který se na začátku jeví jako pouhý technokratický úředník, se mění právě tak, jak postupuje vyšetřování. Objevuje hluboké propojení fašistických skupin s autoritářským režimem a bezpečnostním aparátem. Řekové tomu říkají „paralelní stát“ (po skandálním sesazení Donalda Trumpa volební podvodem se vžilo spíše označení Deep state, Hluboký stát, o tom ale v Bidenově Americe asi hned tak nikdo film nenatočí). Jaký div, že mnoho z hrdlořezů tohoto „paralelního státu“ za války sloužilo v nacistických „bezpečnostních praporech“ a vraždilo národu a suverenitě oddané partyzány. Řecké "Z" pro bojovníky proti nacismu platí stále

Film začíná přednáškou policejního generála k podřízeným, v níž srovnává „ideologickou nemoc“ komunismu a mírových hnutí s „nakažlivými mikroby a parazity“, které je nutno vymýtit. Je to pořád stejné: Nastupující fašismus se vždy a ve všech zemích snažil a snaží nejprve pošpinit úhlavního ideového nepřítele, aby jeho zničení nepůsobilo propagandou zfanatizovaným občanským guerillám morální překážky (rovněž jeden z důvodů, proč slavný film "Z" naše "veřejnoprávní" ČT v dohledné době určitě neodvysílá, pozn. PP).

Lambrakis nebyl komunista, ale dostal nálepku jako „kolaborant Sovětů“ či "agent Kremlu". Jeho CROC se jinak nazývala „Severořecká společnost účastníků a obětí národního odporu“, tedy obětí boje proti nacismu. Historik a autor hlavního životopisu Grigorise Lambrakise Evi Godzaridis si byl podle svých slov dobře vědom, že fašismus v Řecku není jen „import“ z Německa: „Řecký fašismus byl had omotaný kolem srdce řecké demokracie." Věřil, že pokud tento had nebude odstraněn, nemůže se znovu zrodit ani demokracie, ani nemůže být zachován mír.

V Řecku i dnes dědicové odporu slaví Den vítězství 9. května, nikoli 8. 5. - jak mystifikačně zavedl Západ. A také oni pochodují jako Nesmrtelný pluk řeckými ulicemi, zatímco mnohamilionový Nesmrtelný pluk pochoduje městy ruskými.

Ruští vojáci bojující proti ukrajinským dědicům ideologie nacismu nesou také symbolické "Z" - jako řečtí antifašisté při vzpomínce na Grigorise Lambrakise. Jinak řečeno: Všichni, kteří padnou ve speciální vojenské operaci, jsou pro Rusko živí: "Z".

K vysvětlení,co znamená písmeno "Z",které tak irituje českou policii,že legitimuje účastníky demonstrací

Juscelino Kubitschek

Z Jižních Čech až do prezidentského paláce, aneb neuvěřitelný příběh muže, který v rekordně krátkém čase vystavět futuristické hlavní město uprostřed pustiny a nastartoval rychlou modernizaci země.

Podobně jako u nás používáme písmena TGM, v Brazílii mají významné iniciály JK. Jejich nositelem je prezident Juscelino Kubitschek (1902-1976), jeden z nejoblíbenějších a nejúspěšnějších brazilských prezidentů. Nutno podotknout, že po matce byl přímým potomkem českého emigranta. Jeho pradědeček Jan Nepomuk Kubíček se vyučil kovářem na Třeboňsku, avšak v roce 1830 podlehl slibům verbířů a odcestoval za oceán, kde rodina zapustila kořeny.

Juscelino se z chudých poměrů vypracoval na špičkového chirurga, v roce 1930 dokonce navštívil Prahu a posléze vstoupil do politiky. Jako prezident v letech 1956-1961 proměnil zemi v ekonomickou velmoc a zrealizoval zdánlivě šílený, vizionářský sen – uprostřed divoké savany nechal za pouhé tři roky, jeden měsíc a pět dní vystavět na zelené louce futuristické hlavní město Brasília, které dnes obdivuje celý svět architektury.

Prakticky neznámý je v tuzemsku pak jeho konec, který je skutečným dramatem obestřeným tajemstvím. Když se v Brazílii v roce 1964 chopila moci brutální vojenská diktatura, populární exprezident a vůdce opozice se stal pro režim nepohodlným. V srpnu 1976 Juscelino Kubitschek náhle zahynul při záhadné autonehodě na dálnici mezi Rio de Janeirem a São Paulo, když jeho vůz po údajném střetu s autobusem vjel pod kamion. Oficiální vyšetřování sice incident uzavřelo jako tragickou nehodu, avšak podezření z politické likvidace ve společnosti kolovalo celá desetiletí.

Zlom přišel v roce 2013, kdy zvláštní vyšetřovací komise v São Paulu přinesla šokující svědectví – řidič autobusu doznal, že mu za přiznání viny tehdy režim zaplatil, a při exhumaci bylo v lebce prezidentova řidiče nalezeno střelné poranění. Přestože celostátní vyšetřovací orgány dodnes trvají na verzi o nehodě, pro miliony Brazilců zůstává JK hrdinou, kterého vojenská junta zákeřně zavraždila v rámci tajné operace Condor.

24. Potlach

Vydavatel: Dostal jsem dneska 8.9., ale pak jsem se koukal na internet a potlach byl 25-27 srpna 2017. Ale je to aspoň hezké čtení.

V Rožďalovicích byl Československý potlach. Na louce, v lese. 1500 trempů z celého Československa (rozuměj Česka a Slovenska, ale my trempíci máme stále Československo). V pátek v kantýně po pivu ani stopa, prej bude až po zapálení ohně (což je ale vždy v sobotu o sedmé večer).

Tak lidi táhly jak lososy 3 kiláky někam. Někdo vyscutoval někde nějakou malou hospodu, i záchod tam měli. Ne latrínu, záchod. Murované. Nikdo neslítne do obsahu, jak se to na takovejchhle akcích občas hromadně stává...

Tak jsme šli. Celá banda ze Slovenska, z Bratislavy, Σ (jak by řekli naši kamarádi z Moravy - sumasumárumvole) asi 30 lidí. Hnali jsne to fofrem, ať urveme nějaké židle nebo lavice. Za námi, v plamenech naší modrokabátnické jízdy, zbytek z tábora. Asi 800 lidí...

Přijedem do hospody. Spíš hospůdky. Za pultem jediná teta, tak kolem 25-30. Vevnitř jedna místnost tak na 20 lidí, venku terasa a otačené místa, asi po stolech a něčem na sezení. Kamarád šel za hospodskou a říká:

Máte stoly?

Odpověď:

Jó, máme. Ale jsou ve spíži a ztratila jsem klíč. Ale stejně, naco by se vyndávali, letos je tu málo lidí...

A kámoš si hned nechal ukázat ten sklep a vyndal z báglu za hrst malých klíčů od fab zámků.

Říká...kukaj mojenko. Nájdeš si kľúč, kde ti pasujú drážky. Potom s ním budeš v tom zámku behať dnu a von, ale nie celkom, musí ostať tak v štvrtine dnu...tie isté pohyby ako pri je..čke... A zároveň točíš doprava. Niekedy to trvá pol hodinu, ale niekedy...no vidíš, už to je...

Otevřel zámek, pískl a hned tlupa poloneandertálců naběhla vyndávat a nosit stoly a lavice.

Když bylo všechno venku, náš socialistický základ se rozložil vevnitř a co nejbližše dveřím zvenku. Pak dorazil zadní voj hrdinské armády a už si nebylo kam sednout, páč bylo okupováno vše. Plot, betonové zíd'ky vedle pangejtu, kopečky,...vše.

Před malou hospůdkou záplava hlav jako před vraty cirkusu Humberto v osmdesátém třetím.

Hospodská kouká a říká kámošovi - ale já tolik píva nemám...

Jen to dořekla, v mračnu prachu se přivalila rezavá chladicí skříňová Avie. Zaflekovala u hospody tak razantně, že mít na tachometru 25 místo 24, tak jí ta skříň ulítne a pohřbí na 20 trempíků před ní.

Řidič vystoupil, otevřel skříň...a tam přes 20 sudů píva, na bocích půlky čuníků, 2 selata a půlky skotu, chléb a velké housky.

Kámoš to tak vočíhnul odborním okem, zapremejšlel a říká řidiči:

Máš rezervnú pneumatiku?

Řidiče skoro kleplo. Očekával všelijakou otázku, tohle ne.

Mám. Naco?

Vytiahni ju a daj pod dvere. Budeme hádzať sudy.

Do toho se zamotala hospodská...

Jak sudy? Já mám objednan jeden, více peněz tady nemám...

A kámoš - o to sa nestaraj, ja to zaplatím!

A sudy šli dolů. Všechny. A taky všechny půlčuníci, půlkrávy a selata, chléb a housky.

Když to bylo všechno vevnitř, začala lamentovat, že to maso se zkazí...

A kámoš se jí ptá - Máš doma někoho, kdo ti může přijít Helfnout?

Ona, že jo.

Tak zavolej.

Když zavolala geriatrickou posilu v podobě matky a bývalé tchýně, kámoš jí říká...

Ty a iny budete vo výčape, ja v kuchyni. O ceny sa nestaraj. Na pivo kľudně prihod' 70 %, oni to zaplatia. Ceny žranice spravím ja...

A začal kolotoč...

Jelikož jsme neměli co na práci, tak já s kámošem v kuchyni, půlka naší osady roznášela, druhá půlka chladila koule v potoku.

Co mám říct?

Ještě v pátek jsme vyčepovali všech 20 sudů a prodali žvance z ¾ půlek prasat a obou skotských kopytníků, selata čekala napácována na sobotu.

Pak jsme, v hluboké noci v temném hvozdu, za hlasných nadávek, jak každéj druhéj zakopnul o kořen nebo balvan nebo slítnul do nějaké škarpy, šli do campu.

Ráno jsme byli zpátky. Kámoš už griloval obě selata (kdy vykopal jámy, udělal půl metrovou pahřebu a kde šmajznul rožně netuším) a na mě čekaly půlky.

A v ten moment mě napadlo, že jsem ho neviděl v campu...

Než jsem se jej stačil zeptat kde spal, vynořila se odněkud rozcuchána hospodská, usmála se na něj, jemně mu dlaní lízla porost ksichtu a hned mě bylo jasný, kde spal...

Ráno od sedmé, až do soutěží, které začaly o jedenácté, jsme dělali hospodu, pak jsme o půl 11 vyhlásili prohibici a embargo na žvance a šli jsme soutěžit.

O jedné jsme byli zpátky, prohibice a embargo zrušené. Až do půl sedmé. O 7 se zapalovala pagoda, zpívala česká i slovenská trempska hymna, o osmé začali na pódiu hrát kamarádi, kteří se nestyděli, my jsme vyrazili zpátky.

U hospody jsme si zlízli π-čung od asi dvou stovek slintajících pobudů v širácích, že kde jsme, že hospodská nechtěla otevřít krám ani pod hrozbou demolice, dokud nepřijedem...

V táboře od zapálení ohně do neděle nevyčepovali jediný sud, neprodali víc než 20 cikánských...

V neděli hospodská říká...

Teda kluci, vy jste mě za ty dva dny udělali tržbu jako za 5 sezon...

A kámoš se jen usmíval.

Nebyl žádný podnikatel, ani hospodský. Byl jenom vyučenej řezník, dělal zabíječky a na akcích čepoval pivo...

Měl 140 kilo, do ksichtu (i postavou) vypadal originál jak Miško Tučný a měl zdravé názory, což hospodská za ty dvě noci jistě stihla ocenit...

A my? Já přibral 2 kila za 2 dny, ostatní, ještě víc. Případné dotazy napište autorovi článku na messenger, jméno je Ferdinand Klaky Pačes.

Moc děkuji za příspěvek (je trochu delší, ale stojí za to ho přečíst) a vás zvu ať dáte sledování stránky a sdílení příspěvků. Tím že sdílíte příspěvek, rozšíříte naše řady. Facebook mně omezil okruh sledování. Hezký den Zdeněk

Kafka

Po internetu koluje mýtus, že Franz Kafka vynalezl ochrannou prilbu pro dělníky. Nikdy pro to nikdo nenašel zdroj. Pravda je jiná — a lepší: čtrnáct let bojoval s nebezpečnými stroji, podhodnoceným pojistným a továrníky, kteří nechtěli platit za bezpečnost svých lidí. Muž, kterého známe jako symbol absurdní byrokracie, ji ve skutečnosti používal jako zbraň proti bezpráví.

Povídají si dvě krásně vymalované dívky u kávy. „Mám já to ale na ty známosti smůlu. Vždycky, když se s někým cítím dobře, tak se ukáže, že je on buď ženatý nebo já vdaná.

Zase je vedro... Tak jsem se svlékl do naha a otevřel všechna okna. Cítím se mnohem líp i když ostatní lidi v autobuse zrovna nadšení nejsou.

Diktatura ctnosti

Pierre Rehov 18. září 2026

O některých názorech se už nediskutuje. Samotné jejich vyslovení je považováno za projev nesnášenlivosti nebo za něco, co druhým ubližuje. Instituce, které kdysi vytvářely prostor pro názorové střety, dnes hlídají, co si lidé smějí myslet. A kdo se odchýlí, nesetká se s protiargumenty, ale s velmi konkrétními následky: může přijít o práci, o pozvání na určitou akci nebo je pro výstrahu ostatním ostrakizován.

Snaha vydávat politický nesouhlas za morální selhání nevznikla na amerických univerzitách ani v personálních odděleních. Je starší než španělská inkvizice a vždy se zaštiťuje nějakým vznešeným cílem.

Během Velké francouzské revoluce Maximilien Robespierre hlásal, že nová republika potřebuje občany, jejichž osobní přesvědčení je v naprostém souladu s revolučními ctnostmi. Ten, kdo tento požadavek nesplňoval, nebyl člověkem s odlišným politickým názorem, ale nepřítelem lidu, kterého bylo třeba napravit – nebo odstranit. Robespierre k prosazování této zásady vybudoval celý represivní aparát a jeho hrůzovláda (vláda teroru) jen pro podezření z nedostatečné revoluční horlivosti během jediného roku poslala pod gilotinu tisíce lidí. Nakonec se však Robespierrem vytvořený systém obrátil proti němu samotnému. Tentýž Konvent, kterému Robespierre ještě předchozího dne vyhrožoval, jej 27. července 1794 umlčel a nařídil jeho zatčení. Následujícího večera skončil Robespierre spolu s 21 svými nejbližšími stoupenci bez soudu za jásotu přihlížejícího davu pod stejnou gilotinou.

Tato historická zkušenost nám přinesla nadčasové ponaučení: jakmile si jedna skupina začne osobovat monopol na pravdu a získá moc svou pravdu vynucovat, tak výsledkem není lepší společnost, ale strach a čistky. A nakonec se celý systém obrátí proti těm, kteří jej uvedli do chodu.

Stejný mechanismus se dnes uplatňuje i ve Spojených státech – pouze se skrývá pod vlídnější znějícími hesly. Starý revoluční slovník nahradily pojmy jako diverzita, rovnost, inkluze, antirasismus či genderová tranzice (genderová afirmace). Základní schéma se však nezměnilo. O některých názorech se už nediskutuje. Samotné jejich vyslovení je považováno za projev nesnášenlivosti nebo za něco, co druhým ubližuje. Instituce, které kdysi vytvářely prostor pro názorové střety, dnes hlídají, co si lidé smějí myslet. A kdo se odchýlí, nesetká se s protiargumenty, ale s velmi konkrétními následky: může přijít o práci, o pozvání na určitou akci nebo je pro výstrahu ostatním ostrakizován.

Připomeňme si třeba případ dr. Jaye Bhattacharyi, profesora lékařství na Stanfordově univerzitě. Varoval, že dlouhodobé lockdowny během pandemie COVIDu-19 uškodí dětem a že by se ochrana měla soustředit především na seniory. Z interních dokumentů později zveřejněných jako „Twitter Files“ vyplynulo, že Twitter ho potají zařadil na černou listinu („Trends Blacklist“), čímž omezil dosah jeho příspěvků. Dr. Bhattacharya přitom nikoho neurážel ani nepoužíval nevhodné výrazy. „Provinil“ se pouze tím, že zastával vědecký názor, který Twitter pod nátlakem americké federální vlády vyřadil z rámce přípustné veřejné diskuse.

Nejvýrazněji se tato proměna projevila na vysokých školách. Oddělení původně zřízená k prosazování zákonů proti diskriminaci a na ochranu občanských práv se postupně změnila v rozsáhlý administrativní aparát zaměřený na formování názorů a potlačování nesouhlasu. Řada univerzit začala od uchazečů o

akademická místa požadovat „prohlášení o diverzitě“, jež v praxi fungovalo jako test politické přijatelnosti. Uchazeči v nich museli deklarovat svůj souhlas s teoriemi o systémovém útlaku a zavázat se k jejich prosazování. Některé americké státy, například Florida a Texas, nakonec tyto praktiky na veřejných vysokých školách zakázaly, protože fungovaly jako přísahy loajality. Když v Texasu příslušný zákon vstoupil v platnost, tak Texaská univerzita v Austinu zrušila útvary, které tuto agendu zajišťovaly, a propustila přibližně 60 zaměstnanců.

Způsob fungování tohoto systému v roce 2023 názorně ukázala slyšení o antisemitismu na amerických univerzitách v americkém Kongresu. Když se prezidentka Harvardu, MIT a Pensylvánské univerzity američtí kongresmani přímo zeptali, zda „výzvy ke genocidě Židů“ porušují jejich univerzitní kodexy chování, tak všechny svorně odpověděly, že „záleží na kontextu“. Jejich vykrucování nebylo náhodné. Tyto instituce, které celé roky rozšiřovaly definici „újmy“, aby chránily vybrané skupiny, najednou nedokázaly jasně odsoudit skutečnou výzvu k masovému vraždění. Během několika dní Liz Magillová odstoupila z čela Pensylvánské univerzity a nad prezidentkou Harvardu Claudine Gayovou se začala stahovat mračna.

V roce 2020 přijala stejné požadavky za své i americká korporátní sféra. Velké americké firmy se po smrti George Floyd a zavázaly vynaložit miliardy dolarů na programy a školení „rasové rovnosti“, které často interpretovaly běžné neshody a třenice na pracovišti jako projevy systémového rasismu. Zaměstnanci byli nuceni přitakávat sporným ideologickým tezím – například že každý běloch těží ze systémového rasismu a je do něj zároveň zapleten nebo že snaha neposuzovat lidi podle barvy pleti je sama o sobě předsudkem – namísto prostého požadavku chovat se ke kolegům slušně a férově. Některé značky za tento přístup tvrdě zaplatily, protože jejich zákazníci nabyli dojmu, že se je firmy místo obsluhování rozhodly převychovávat. Nejdražší tato zkušenost vyšla americkou pivovarnickou společností Anheuser-Busch. Společnost pro své nejprodávanější pivo Bud Light vytvořila reklamní kampaň s transgender influencerkou Dylan Mulvaneyovou a nechala pro ni jako dárek vyrobit i speciální plechovku s její tváří. Zákazníci zareagovali bojkotem značky. Pivo Bud Light přišlo o desítky let drženou pozici nejprodávanějšího piva v USA a severoamerické tržby mateřské společnosti se během roku propadly zhruba o 1,4 miliardy dolarů. Podobně dopadl i maloobchodní řetězec Target za to, že dětem nabízel zboží s LGBT tematikou.

Stejný vzorec pronikl i do institucí, které veřejnosti zprostředkovávají informace. Během pandemie COVIDu-19 byly legitimní otázky týkající se lockdownů, uzavírání škol a očkovací politiky často posuzovány nikoliv na základě faktů a důkazů, ale z pozice morálky. Prohlášení z Great Barringtonu (Great Barrington Declaration), které podepsali epidemiologové z Harvardu, Oxfordu a Stanfordu a později také desítky tisíc dalších zdravotníků, bylo odsouzeno a v tichosti potlačeno. Pozdější údaje o škodách napáchaných ve vzdělávání, které nejvíce postihly chudé děti a děti z menšin, stejně jako údaje o dopadech dlouhodobého uzavření škol na duševní zdraví dětí však naznačily, že tyto nepohodlné názory nebyly chybné – byly jen nežádoucí.

Stejně razantně se postupovalo i v otázce transgenderismu. Americké lékařské organizace nadále prosazovaly u nezletilých přístup, podle něhož měla být jejich deklarovaná genderová identita bezvýhradně potvrzována (bezvýhradná

afirmace genderové identity), přestože evropské země už začínaly obracet kurz. Britská studie Cass Review dospěla k závěru, že důkazy o tom, že blokátory puberty zmírňují genderovou dysforii, jsou „pozoruhodně slabé“, což vedlo britskou Národní zdravotní službu (NHS) k ukončení jejich rutinního používání. Švédsko a Finsko podobnou léčbu omezily jen na výzkumné účely. V USA se mezitím počet genderových tranzicí dramaticky zvýšil, především mezi dospívajícími dívkami, u nichž se přitom v dětství genderová dysforie vůbec neprojevovala. Někteří z těch, kteří se následně rozhodli tranzici zvrátit, začali podávat žaloby na lékaře a instituce, kvůli příliš rychlému procesu tranzice.

Některé školské obvody podporovaly sociální tranzici dětí bez vědomí jejich rodičů. [1] A když proti tomuto postupu rodiče protestovali, tak je za to nálepkovaly jako extremisty. Když se jednotlivé americké státy pokusily zákony chránit nezletilé a zachovat toalety, šatny a další prostory oddělené podle pohlaví, tak na to aktivistické organizace často nereagovaly věcnými argumenty, ale obviněními z netolerance a předsudků.

Jakmile instituce prohlásí za škodlivý samotný nesouhlas, tak se fakta dostávají na vedlejší kolej a prvořadým cílem se stává kontrola veřejného diskurzu.

Takový přístup má předvídatelné důsledky. Když instituce trestají nesouhlas a odměňují konformitu, tak přicházejí o schopné lidi i o důvěru veřejnosti. Průzkumy Gallupova ústavu zaznamenaly během posledního desetiletí pokles důvěry Američanů téměř ve všechny hlavní americké instituce – od médií a velkých korporací až po Kongres. Nejhuře dopadlo vysoké školství: z 57 % v roce 2015 se důvěra v něj propadla na rekordních 36 % v roce 2023. Rodiče se začali organizovat a začali vyvíjet tlak na školské rady. Jednotlivé americké státy omezily financování úřednického aparátu zaměřeného na diverzitu. Média to obvykle označují slovy jako „polarizace“ a „odpor“. Lze to ale popsat i jinak: obyčejní Američané si všimli, že se je některé instituce rozhodly převychovávat – a rozhodli se tomu říci ne.

Americký ústavní systém byl vybudován na přesně opačném přesvědčení. Otcové zakladatelé věřili, že by nikdo neměl mít monopol na pravdu a morálku – a už vůbec by neměl mít právo nutit ostatní, aby s ním souhlasili. Svobodu projevu chránili proto, že věděli, že ti, kdo budou u moci, budou vždy v pokušení umlčet nepohodlné názory ve jménu pokroku či bezpečnosti – a vždy budou tvrdit, že to dělají pro dobro těch, které umlčují. První dodatek americké ústavy neexistuje proto, aby chránil názory, s nimiž elity a mocní souhlasí. Existuje právě proto, aby chránil názory, které se jim nelíbí. Je založen na střizlivém pohledu na lidskou povahu a na vědomí, že instituce mají přirozenou tendenci svou moc rozšiřovat.

Diktatura ctnosti [2] nakonec pohltní i své vlastní sliby. Slibuje spravedlnost a soudržnou společnost, ale přináší zášť, cynismus a rozklad. Důsledky tohoto procesu dnes Amerika sleduje na svých univerzitách, ve velkých firmách, v médiích i ve státních úřadech. Otázkou již není to, zda si občané všimnou rozporů mezi jejími sliby a skutečností a škod, které působí. Těch si už všimli. Otázkou je, zda se instituce, které tento model přijaly za svůj, dokážou změnit dříve, než promrhají poslední zbytky své legitimacy. Historie nám však mnoho naděje nedává. Vynucovaná ctnost nikdy lepší lidi nevychovala. Pouze je naučila neříkat nahlas to, co si skutečně myslí – a čekat na chvíli, kdy už nebudou muset mlčet.

Aborigines yarra

Robert Hill - Quadrant Online, June 9, 2026

Reconciliation Week has ended, and Australia is no closer to reconciliation. The reason is simple. Reconciliation has been severed from truth. It has become a ritual of acknowledgement, apology and accusation, while the historical claims beneath it are treated as untouchable. The result is not reconciliation, but submission to a national mythology.

At the centre of that mythology sits one seductive falsehood created by WEH Stanner: that Aboriginal people did not own the land, but that the land owned them. Stanner was a serious anthropologist, but his greatest influence was not merely academic. He supplied much of the moral vocabulary later seized upon by activists, bureaucracies, universities, corporations and the reconciliation industry. His phrases were powerful because they were poetic, compressed and memorable. But that was also their danger. They moved easily from anthropology into ideology, from description into doctrine, from metaphor into civic faith.

The phrase is elegant, memorable and dressed as profundity. But it is not an archaeological discovery. It is not a legal proposition. Most importantly, it is not a recorded statement common to the hundreds of Aboriginal societies that occupied the continent before British settlement. It is Stanner’s interpretation and, more precisely, his metaphor.

Yet Australians are now taught to treat that metaphor as if it were a central tenet of Aboriginal knowing. Its power does not lie in its accuracy, but in the function it performs. It creates the appearance of a form of connection to country that no other Australian can possess. It transforms land from a place of occupation, use, movement, defence and contest into something mystical, exclusive and inheritable by ancestry, racial status and, ultimately, skin.

That is why the phrase is so useful to ideology and has travelled so far. It appears in classrooms, corporate acknowledgements, public service language, university courses and political speeches. It is repeated so often that it has acquired the status of revealed truth.

That is the problem with much of contemporary reconciliation. It does not ask whether the foundational claims are true. It asks whether they are useful. Do they deepen the sense of national guilt? Do they cast suspicion over the foundations of Australia? Do they create a moral distinction between those who are said to belong to the land and those who are told they merely occupy it?

PLEASE READ ON
<https://quadrant.org.au/news-opinions/aborigines/the-land-did-not-own-them/>

Tasmanian aboriginals

In 1966 there were 3 people in Tasmania recognising as Aboriginal, in 2026 there are 35,000!

After Truganini passed away there were at least 2 Tasmanian Aboriginal women on Kangaroo Island, they both passed away in the 1880's.

"Tasmanian Aboriginal community calls for change after damage to heritage site at Trevallyn Reserve"

"More than 100 Aboriginal artefacts have been covered over after a Tasmanian government agency gave another government agency permission to build a new path in the state's north."

"The Tasmanian Aboriginal Centre (TAC) says the tools, estimated to be at least hundreds of years old were damaged during work to build a new walking and cycling track in Launceston's Trevallyn Reserve."

"TAC chief executive Rebecca Digney said it was "deeply distressing"."

""What is so significant about this site is, so much of our cultural heritage has been destroyed, particularly close to cities and towns," she said.""

The Trevallyn Reserve has been used for decade after decade by the public, now a new small pathway has all of a sudden been declared sacred by someone parading as aboriginal. This is no different to the Brisbane development for the Olympic stadium, all of a sudden it's sacred ground after years of being used for recreational purposes.

The Tasmanian Aboriginal Centre is according to my sources worth \$40million, the last Tasmanian Aborigine, Truganinni, sadly passed away in 1876. In my opinion as someone whose Great Great Grandfather, Mannarlargenna, was a Tasmanian Aboriginal, there are NO Tasmanian Aboriginals. To be giving money to (perhaps) someone who (may) be of Aboriginal descent is fraudulent. By all means celebrate your heritage if you feel that way inclined but NO MONEY!

These people have not one thing in common with the true Tasmanian Aboriginals. It is an academic wank. Private land owners are now donating land back to these people under a false pretence.

Lisa Jane Spencer may well be imitating those in Tasmania.

NB: The Trevallyn reserve is a 15 minute drive from my home.

<https://www.abc.net.au/news/2026-06-12/aboriginal-heritage-trevallyn-reserve-parks-and-wildlife/106771786>

On the subject of Tasmanian Aboriginals, Jim Everett, self appointed "leader" of the "mob".

The man has been used by Bob Brown in logging protests in Tasmania as he is a real Tasmanian Aboriginal, according to Jim. He has been arrested and charged with trespass while protesting on "his peoples land", he does not front court as he says Tasmania was "never ceded", and he gets away with it.

"I don't identify as an Australian citizen because Aboriginal people haven't made any agreements with Australia to be citizens. The Australian governments, right back to the colonial governments, have never asked us to be citizens: They never made any agreements with us to be citizens. We had no formal documentation or ceremonies to mark such an occasion."

The bloke is of mixed descent!!

"According to the 1974 Mollison genealogy of the descendants of the Tasmanian Aborigines, Everett's claims are correct but selective.

Mollison's genealogy of the Jimmy's paternal Everett Family (Figures 1 to 4 below) traces Jimmy's ancestry from the sealer James Everett [ca1794 -1876] and his second wife Betsy Miti, a daughter of wapperty [Wobertertee] down to Jimmy's dad, Keith Everett, and finishes with Jimmy himself, born 1942 as 'Keith James "Jimmy" Everett.'

"Jimmy Everett engages in 'selective remembrance' by not disclosing that he is also by necessity a direct descendant of the infamous sealer James Everett. He is as much a British descendant from his great-grandfather James as he is Aboriginal descendant from his great-grandmother Betsy Miti. Jimmy also fails to tell his audience that Betsy is half-Maori herself"

Good read, thanks to Roger from Dark EMU Exposed. (link below)

<https://www.dark-emu-exposed.org/home/the-two-faces-of-jimmy-everett?rq=Jim%20Everett>

Antifa protected at Victori

ANTIFA was present at the anti-Pauline Hanson protest, where protesters were filmed screaming "Death to Australia," "Death to One Nation," "Death to this nation," "Die Pauline," "Die Nazi scum" and "Burn fascist pigs," while police stood nearby and, from the footage, appeared to let the whole performance continue without any obvious move-on order, arrest or serious intervention.

This is the ugly double standard Australians are watching with their own eyes. If anyone on the right stood in public screaming "death" slogans at a Labor politician, a left-wing activist group, or the country itself, the media would be running wall-to-wall outrage, politicians would be lining up to condemn it, police would be under immediate pressure to explain their response, and every professional victim in the activist class would be demanding hate-speech charges before the clip had even finished circulating.

Yet when ANTIFA turns up at a Pauline Hanson protest screaming "Death to Australia" and "Die Pauline," suddenly the system goes quiet. The same people who lecture Australians about "dangerous rhetoric," "safety," "extremism" and "hate" suddenly lose their voice when the abuse is aimed at Pauline Hanson, One Nation voters, conservatives and the nation itself. They are not against political hate. They are against political hate when it comes from the wrong side.

Australians are sick of being treated like fools. Ordinary people can see that one side is policed, smeared, monitored and demonised for saying what millions are thinking, while the other side can scream death slogans in the street and still be treated like some harmless protest movement. That is not equal enforcement. That is political favouritism dressed up as public order.

There should be one law for everyone. If "Death to Australia," "Die Pauline" and "Burn fascist pigs" does not cross the line, then the public deserves to know where the line actually is, because right now it looks like the line moves depending on who is speaking, who they support, and who they are targeting.

Shame on you Victorian Socialists & Victoria Police.